

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXV П'ЯТНИЦЯ, 25 СІЧНЯ 2008 РОКУ ЧИСЛО 4 VOL. CXV FRIDAY, JANUARY 25, 2008 No. 4

Україна хоче приєднатися до Пляну дій щодо членства в НАТО

Звернення Президента Віктора Ющенка, прем'єр-міністра Юлії Тимошенко і голови Верховної Ради Арсенія Яценюка до Генерального секретаря НАТО

Його Високоповажності панові Япу де Хооп Схеферу Генеральному секретареві НАТО, м. Брюсель

Вельмишановний пане Генеральний секретар!

З часу відновлення незалежности у 1991 році Україна пройшла тривалий шлях зближення з НАТО: від плідного співробітництва в рамках Програми „Партнерство заради миру" та спеціяльних стосунків у форматі Хартії про особливе партнерство – до ефективної взаємодії в рамках Пляну дій „Україна–НАТО" та Інтенсифікованого діялогу з питань членства та відповідних реформ.

Політика евроатлантичної інтеґрації визначена національним законодавством, не спрямована проти третіх держав і має на меті майбутнє членство України в Організації Північноатлантичного договору, про що порадимося з українським народом.

Повністю поділяючи европейські демократичні цінності, держава усвідомлює себе частиною евроатлантичного безпекового простору і готова разом з НАТО та партнерами Альянсу за рівних умов протидіяти спільним загрозам безпеці. Саме тому Україна поглиблюватиме і розширюватиме цей напрям співпраці з Альянсом, забезпечуючи подальшу участь у миротворчих та антитерористичних операціях, що здійснюються під егідою НАТО.

Україна є надійним партнером Альянсу і у своїй зовнішній політиці, підтримуючи в тих чи інших форматах, зокрема в рамках ООН та ОБСЕ, або шляхом приєднання до позиції ЕС, сучасні підходи щодо вирішення нагальних проблем европейської і світової безпеки.

Україна активно взаємодіє з державами-членами НАТО в рамках нових механізмів співпраці з дотримання і виконання базових договорів з проблематики міжнародної безпеки. Наша держава, зокрема, приєдналася до „Ініціятиви з безпеки у галузі нерозповсюдження", „Ґльобальної ініціятиви боротьби з ядерним терроризмом", Групи восьми „Ґльобальне партнерство проти нерозповсюдження зброї масового знищення та відповідних матеріялів".

Україна є визнаним реґіональним лідером і виступає за зміцнення реґіональної безпеки, зокрема в рамках ОЧЕС, ГУАМ, Центральноевропейської ініціятиви – за тісної співпраці з НАТО та Европейським союзом.

Глибинні й незворотні демократичні перетворення стали сьогодні об'єктивними передумовами вирішення принципово важливих питань для повного досягнення всіх критеріїв, необхідних для членства в Організації Північноатлантичного договору.

Поглиблення широкомаштабних реформ у політичній, економічній, оборонній, безпековій, правовій та інших сферах, що має на меті зміцнення демократичних інституцій, добробуту та безпеки українського народу, є нашим головним пріоритетом.

Важливим напрямом діяльности залишається пляномірна та цілеспрямована інформаційно-роз'яснювальна робота з широкого кола питань співробітництва України з НАТО. Програма Уряду передбачає на це суттєве збільшення бюджетних асигнувань.

Сподіваємося, що досягнутий Україною прогрес у рамках Інтенсифікованого діялогу з питань членства та відповідних реформ найближчим часом буде визнаний Альянсом. Нині Україна зацікавлена у приєднанні до Плану дій щодо членства в НАТО.

Розраховуємо на те, що рівень готовности нашої держави до нових зобов'язань стане основою для позитивної відповіді під час наступного саміту Україна-НАТО у Бухаресті у квітні 2008 року.

Президент України
В. Ющенко
Голова Верховної Ради України
А. Яценюк
Прем'єр-міністер України
Ю. Тимошенко
15 січня 2008 року

Зустріч в Генеральному консульстві України

НЮ-ЙОРК. – 15 січня в Генеральному консульстві України в Ню-Йорку відбулась зустріч з Ольгою Таукач, головним редактором журналу „Зовнішні справи" – часопису Міністерства закордонних справ України. У ній взяли участь журналісти з українських засобів масової інформації Америки, представники української громади. Київську гостю представив Генеральний консул України в Ню-Йорку Микола Кириченко, участь у зустрічі взяв і консул Андрій Олефіров. О. Таукач належить до молодшого покоління журналістів незалежної України – вона народилася в 1962 році в родині професора Київського інженерно-будівельного інституту Георгія Таукача і викладача Київського політехнічного інституту Лариси Таукач, закінчила Київський університет. Її чоловік Олексій Кужельний – Народний артист України, художній керівник театру „Сузір'я". Подружжя має сина Миколу. О. Таукач відповіла на зустрічі на запитання присутніх, а також дала інтерв'ю для редактора „Свободи" Левка Хмельковського.

– Журнал „Зовнішні справи" зареєстровано 15 червня 2007 року. Чи це наймолодший часопис в Україні?

– Не зовсім так. Наше видання має довгу історію. Найперший відомий нам попередник мав назву „Блокнот аґітатора" і був підпорядкований Центральному комітетові Комуністичної партії України. Згодом Леонід Кравчук, який очолював усю ідеологічну структуру цієї партії, вирішив на базі цього видання створити елітний часопис, у якому друкувалися б найвідоміші вчені, дослідники, представники наукової інтеліґенції України. Щомісячник було

(Закінчення на стор. 3)

Генеральний консул України в Ню-Йорку Микола Кириченко і Ольга Таукач. Фото: Андрій Олефіров

НА ТЕМИ ДНЯ

НАТО і ГЛОБАлізована імперська ідея

Петро Часто

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі. – Пройняті особливим різдвяним настроєм перші тижні нового року принесли добрі новини і з політичного життя України. Наприклад, Міжнародна правозахисна організація „Freedom House" у своєму звіті за 2007 рік зробила висновок, що Україна належить до 90 країн, котрі підпадають під визначення – „вільні". У той час Росію знаходимо серед однієї п'ятої держав світу, де громадянські свободи і людські права порушуються.

Другим новорічним свідченням внутрішнього розвитку суверенної Української держави є її чіткий і однозначний крок в напрямі Европи, в напрямі світової демократії. Звернення керівників усіх трьох гілок української влади – Президента, прем'єр-міністра і голови парляменту до Генерального секретаря НАТО (див. цей текст на 1-ій стор.) – це ознака давно очікуваної державницької стратегії, яка повинна вирвати Україну з трясовини „багатовекторности", покласти край так званій „візантійщині" у політиці, коли декларується один вибір, а практично здійснюється інший, цілком протилежний.

Дипломатична переконливість Звернення полягає у тому, що орієнтація України на НАТО подана в документі не як гола ідея,

(Закінчення на стор. 3)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

22 січня в Україні – День соборности

КИЇВ. — День Соборности, що його 22 січня відзначають у річницю проголошення Акту злуки Української Народної Республіки й Західньо-Української Народної Республіки у 1919 році. З цієї нагоди по всій Україні відбулися численні заходи. День Соборности на державному рівні святкують вже дев'ять років. У 1990 році, ще за часів СРСР, сотні тисяч українців на згадку про цю подію, взявшись за руки, утворили „живий ланцюг" від Києва до Львова. 90 років тому у Києві Центральна Рада проголосила незалежність УНР. 89 років тому ЗУНР та УНР об'єдналися в єдину Українську державу. *(„Кореспондент")*

Верховна Рада ратифікувала угоди з ЕС

КИЇВ. — Верховна Рада ратифікувала угоди між Україною та Европейським співтовариством про повернення нелеґалів і спрощення оформлення віз. За угоду про повернення нелеґалів проголосувало 226 з 444 народних депутатів, зареєстрованих у залі. Не голосували у повному складі фракції КПУ та Бльоку Володимира Литвина. Двоє народних депутатів з фракції Партії Реґіонів голосували „за", а решта не голосували. Даною угодою запроваджується процедура розпізнавання та безпечного й організованого повернення осіб, які не виконують умов, передбачених для в'їзду і перебування на території України або однієї з держав – членів Европейського союзу. Крім того, угода передбачає полегшення транзитного перевезення таких осіб до країн їхнього походження. Згідно з даною угодою, Україна і ЕС зобов'язуються приймати без зайвих формальностей власних громадян, які порушили режим перебування на території іншої договірної сторони, а також громадян третіх держав – за умови пред'явлення доказів, передбачених цією угодою. Постановою передбачається, що Кабінет міністрів буде постійно перевіряти виконання ратифікованих угод між Україною та ЕС про спрощення оформлення віз та про повернення нелеґалів. *(УНІАН)*

Сенатор Ричард Луґар в Україні

КИЇВ. — Сенатор США Ричард Луґар, співголова сенатського Комітету закордонних справ, перебував в Україні 15-16 січня. Він зустрічався з Президентом Віктором Ющенком, прем'єр-міністром Юлією Тимошенко, а також з іншими урядовцями, представниками опозиції та ділових кіл. Сенатор Р. Луґар є першим високопосадовцем уряду США, котрий відвідав Україну з часу утворення нового уряду. Він обговорив насущні питання американсько-українських взаємин та провів прес-конференцію 16 січня у резиденції Джона Тейлора, Посла США в Україні. Під час зустрічі з американською делеґацією на чолі з сенатором Р. Луґаром Президент України В. Ющенко передав запрошення та заявив, що українська сторона сподівається, що Президент США Джордж Буш відвідає Україну у квітні цього року. Він також підкреслив, що провід держави готовий зустріти в Україні вже ближчим часом і Державного секретаря США Кондолізу Райс. У ході зустрічі були обговорені також питання зміцнення енерґетичної незалежности України та її подальшої інтеґрації в европейські та евроатлантичні структури. Глава держави підтвердив американській делеґації, що Україна зацікавлена в якнайшвидшому ухваленні проєкту „Дорожної карти" українсько-американського співробітництва. У ході візити в Україну сенатора Р. Луґара супроводжували представники Комітету закордонних справ Сенату, а також представник Департаменту оборони США. *(Посольство США в Україні, УНІАН)*

В „Острозькій академії" вшанували Василя Стуса

ОСТРОГ. — У Національному університеті „Острозька академія" розпочалися Дні пам'яті Василя Стуса, присвячені 70 річчю видатного поета. До вшанування пам'яті поета долучилися Волинський національний університет ім. Лесі Українки, Донецький національний університет, випускником якого був В. Стус, а також учасники Острозького клюбу вільного інтелектуального спілкування молоді. Літературні дні викликали значне зацікавлення в засобах масової інформації як реґіонального, так і всеукраїнського рівня. З понеділка, 14 січня, в Острозькій академії вже розпочалися стусівські читання в академічних групах, на яких студенти детальніше знайомляться з біографією та творчістю поета. У Науковій бібліотеці Острозької академії діє виставка творів В. Стуса. Триває запис диску акторських читань творів поета. Крім того, на диску міститимуться авторські читання творів В. Стусом, записи яких передав його син, лавреат Шевченківської премії Дмитро Стус. 22 січня в Острозькій академії плянується провести вечір пам'яті В. Стуса. Організатори Днів пам'яті В. Стуса – видатного поета та борця за національну ідею, намагаються залучити громадськість усієї України, щоб віддати належне людині, яка поклала життя у боротьбі за незалежність української нації. *(Інститут Масової Інформації)*

Ізраїль визнав право власности українців на фрески Б. Шульца

ЄРУСАЛИМ. — Україна та Ізраїль узгодили проєкт двосторонньої угоди, що має остаточно вреґулювати конфлікт довкола настінних малюнків дрогобицького митця Бруно Шульца. Нагадаємо, що фрески за таємничих обставин були вивезені з України навесні 2001 року і відтоді зберігалися в єрусалимському музеї „Яд-Вашем". До складу переговорної групи, яка днями відвідала Єрусалим, увійшли голова Держслужби з переміщення культурних цінностей Владислав Корнієнко, перший секретар Посольства України в Ізраїлі Володимир Іларіонов та директор музею „Дрогобиччина" Зеновій Бервецький. У ході переговорів з керівництвом „Яд-Вашем" сторони узгодили кінцевий проєкт двосторонньої угоди, згідно з якою Україна безоплатно надає юридичний дозвіл ізраїльській стороні на використання стінописів Б. Шульца упродовж 20 років. Крім того, члени української делеґації провели візуальну експертизу малюнків. Відтак було підписано протокол про те, що саме ці фрески було вивезено з Дрогобича і що ізраїльська сторона зберігає їх у належному стані та умовах. Взамін – „Яд-Вашем" погодився визнати твори Б. Шульца власністю та часткою національно-культурної спадщини України. У посольстві України в Ізраїлі повідомили, що сторони плянують підписати погоджений договір найближчим часом на рівні голів профільних міністерств, таким чином поклавши край семирічній суперечці. *(„Німецька хвиля")*

Росія не віддає радіонавіґаційну станцію

МОСКВА. — Росія відмовляється виконувати судове рішення про виведення одного з навіґаційних об'єктів на українській території з-під контролі російських військових. Командування російських військово-морських сил каже, що радіонавіґаційну станцію у Генічеську Херсонської области охороняють додаткові підрозділи російської морської піхоти. Росіяни відмовляються впускати судових виконавців, які повинні втілювати відповідне рішення господарського суду Херсонської области. Російські військові кажуть, що не визнають судових рішень і наполягають, що питання має бути вирішене на міждержавних переговорах, де розгляд цього питання також не приніс вислідів. Українська організація „Студентське братство" проводить акцію біля радіонавіґаційної станції у Генічеську, вимагаючи, щоб станцію звільнили російські військові і передали її під українську цивільну контролю. *(ББС)*

Сутичка між Ю. Луценком і Л. Черновецьким

КИЇВ. — Сутичка між міністром внутрішніх справ та посадником Києва – ганебна, незалежно від того, хто винен. Саме так відреаґували в Секретаріяті Президента України на бійку між Юрієм Луценком і Леонідом Черновецьким. За словами керівника Секретаріяту Віктора Балоги, глава держави надіслав офіційного листа з цього приводу до Генпрокурора Олександра Медведька. Президент просить з'ясувати всі обставини випадку і про висліди повідомити йому протягом тижня. Генпрокуратура вже переадресувала це доручення прокуратурі Києва. Бійка між міністром внутрішніх справ та київським посадником сталася в п'ятницю, 18 січня, після засідання Ради національної безпеки й оборони, на якому розглядалися земельні питання. Тим часом Ю. Луценко заявив, що не вибачатиметься перед Л. Черновецьким і розповів свою версію випадку. *(Радіо „Свобода")*

Останні перешкоди України до СОТ знято

ЖЕНЕВА. — Европейський комісар з питань зовнішньої торгівлі Пітер Мендельсон 17 січня ствердив, що на шляху України до членства у Світової організації торгівлі (СОТ) усунуто останню перешкоду. Він сказав, що на переговорах з українською делеґацією 16 січня досягнуто компромісу у питаннях скасування Києвом експортних мит, і Україна може стати членом СОТ наступного місяця, якщо підготує необхідні подання до генеральної ради організації у Женеві. П. Мендельсон сказав, що формула компромісу влаштовує обидві сторони і що вони змушені піти на поступки, однак, не подав подробиць. Українську делеґацію очолював віце-прем'єр з питань евроінтеґрації Григорій Немиря, який назвав висліди переговорів великим досягненням і черговим кроком України у напрямку евроінтеґрації. *(ББС)*

Україна й Росія домовилися про повернення нелеґалів

КИЇВ. – Україна й Росія підписали угоду про повернення нелеґалів. Наразі угоду готують до ратифікації Верховною Радою. За минулий рік Україна видворила 13 тис. нелеґальних чужоземних міґрантів, повідомив 17 січня директор департаменту консульської служби Міністерства закордонних справ Борис Базилевський. „Ми підписали угоду з Росією про повернення нелеґалів. Зараз триває завершення процедур підготування цієї угоди до ратифікації її у Верховній Раді", – сказав Б. Базилевський. Він зазначив, що переговори про підписання подібної угоди тривають і з Білоруссю. 15 січня Верховна Рада ратифікувала угоду між Україною й Европейським союзом про повернення нелеґалів. *(„Кореспондент")*

У Києві плянується демонтувати 29 пам'ятників

КИЇВ. — 17 січня У Києві заплянowано демонтувати 29 радянських пам'ятників, з яких 18 – Володимирові Леніну. Це рішення ще мають підтримати дві профільні комісії Київської міської ради. Знесення пам'ятників має схвалити також Кабінет міністрів. Коментуючи запропоноване рішення, заступник голови Київської міської державної адміністрації, голова Постійної комісії Київської міської ради з питань місцевого самоврядування, реґіональних та міжнародних зв'язків Сергій Рудик зазначив: „Володимир Ілліч Ленін немає ніякого відношення до міста Києва. Він ні разу не був у Києві, він ні разу навіть не проїжджав через Київ. А в місті Києві – 18 пам'ятників Ленінові". За даним рішенням передбачено демонтаж також двох пам'ятників дружині В. Леніна Надії Крупській та пам'ятника Station Станіславові Косіорові, який на посаді першого секретаря Центрального комітету Комуністичної партії України був безпосередньо причетний до трагедії Голодомору в Україні. *(„Кореспондент")*

НАТО...

(Закінчення зі стор. 1)

а як певний процес внутрішнього дозрівання давньої європейської країни до організаційного інтеґрування з рештою Европи. В цьому контексті абсолютно логічним є розрахунок керівників Української держави на те, що Альянс визнає цей процес дозрівання, визнає достатньою готовність України приєднатися до Пляну дій щодо членства в НАТО.

Чи з цього моменту дорога Україна на Захід стане рівнішою, а її кроки – швидшими? Хто занадто поспішає, того легко збити з ходи, тому тактично доцільнішим буде, очевидно, не прискорення, а тільки якість зближення з НАТО. Для українських керівників це буде тест і на політичну волю, і на рівень взаєморозуміння зі своїм суспільством, в якому досі значний вплив мають антинатовські, проросійські політичні сили. З'ява в суспільно-політичному лексиконі України кліша „членство в НАТО" активізує ці деструктивні сили. Заражені від Москви її антизахідництвом, антиамериканізмом, вони спробують поглибити поділ України по мовноетнічній лінії. Цю антиукраїнську ідеологічну спрямованість вже виявила „неідеологічна" Партія Реґіонів у своїй реакції на Звернення: мовляв, Україна не сміє порушувати конституційного положення про свій статус позаблькової держави. Що можна чекати від „реґіоналів" далі в цьому руслі, якщо взяти до уваги, що в Конституції України ні слова нема про „позаблоковий статус"?

Слід очікувати не тільки протестів проти НАТО, котрі виникають на звичайній непоінформованості населення України щодо цілей і самої філософії Альянсу, але й надтонких ідеологічних диверсій. В судомах безрезультатного відродження здохлої імперської величі, не здаючи собі справи з того, хто насправді є її другом, а хто – ворогом, Москва застосовує засоби, на тлі яких навіть сумозвісна „візантійщина" виглядає блідою і нешкідливою. Аж ніяк не можемо сприйняти випадковим збігом в часі Звернення українського керівництва до Генерального секретаря НАТО і оприлюднення в російських і українських російськомовних ЗМІ прогнози відомого російського астролога Павла Глоби: він провіщує кінець політичної кар'єри Юлії Тимошенко і відродження „Великої Росії" у складі 10 колишніх радянських республік, в тому числі, певна річ, і України. Це нахабне і добре, мабуть, заплачене московськими спонзорами „провіщення" справді може вплинути на марновірів, яких в Україні ще немало. ГЛОБАлізація російськомовного інформаційного простору відбувається вже давно, за роки державної незалежности України П. Глоба чого тільки не навигадував. Наприклад, у 1994 році запевняв, що Леонід Кучма буде при владі недовго, його замінить „тверда рука", запровадить „жорстке правління". На 1996 рік П. Глоба „напророкував" Україні вбивство державного провідника, позачергові президентські вибори, референдум про приєднання до Росії і створення нової російської імперії. Тобто передбачає саме те, що мало б статися згідно з реваншистськими плянами Москви. Певна річ, вона спирається не лише на шарлатанів-астрологів. Україна вступає у той вирішальний етап боротьби всіх національно свідомих сил за фактичну, а не тільки формальну незалежність, коли антиукраїнство застосовуватиме і „тяжку артилерію", намагаючись спиратись у своїх контраргументах на відомих і авторитетних діячів. Ось, наприклад, як дав себе опустити до цього жалюгідного рівня колишній Посол України в США, колишній міністер закордонних справ Костянтин Грищенко, а тепер – одна з „козирних карт" Партії Реґіонів, міністер тих самих закордонних справ у тіньовому уряді Віктора Януковича: в інтерв'ю для Радіо „Свобода" він докоряє теперішньому державному проводові України, який в питаннях щодо НАТО „не спирається на думку суспільства". І далі К. Грищенко каже: „... Якщо, згідно з усіма опитуваннями громадської думки, не більше чверти нашого суспільства підтиримує членство в НАТО, значить, є проблема – проблема відриву оцієї політичної еліти, яка хоче щось для себе вирішити".

Тільки чи ж може дипломат такого рівня не знати, хто і чому посіяв і утвердив в українському суспільстві нехіть щодо НАТО? Чи може К. Грищенко не розуміти, що національно однорідні сусідні країни – Польща, Чехія, Угорщина, Словаччина, Румунія не зазнали такого лиховісного втручання в свою самосвідомість, як Україна, й саме тому ясно бачать позитиви членства в Альянсі – економічну і політичну стабільність і, що найголовніше, надійну безпеку своїх суверенітетів. І чи може дипломат з таким досвідом не усвідомлювати, що в даному конкретному випадку політична еліта України й повинна бути „відірваною" від спантеличеної московськими і промосковськими впливами української більшости – тобто повинна вести суспільство за собою, а не плентатися у хвості старозавітних соціологічних опитувань.

Нарешті, це негарний приклад для молодої зміни українських дипломатів – в часи очолювання МЗС говорити одне, а сьогодні – зовсім інше. 30 вересня 2003 року під час зустрічі у Брюселі з тодішнім Генсеком НАТО лордом Робертсоном К. Грищенко офіційно заявив, що Україна виконає всі умови, які відкриють їй двері до членства в Альянсі. Опинившись в лоні Партії Реґіонів, колишній міністер заспівав іншої.

Зустріч...

(Закінчення зі стор. 1)

перейменовано на часопис „Під прапором ленінізму". Найкращих авторів приваблювала та обставина, що публікації у часописі зараховувались Вищою атестаційною комісією з присвоєння наукових ступенів та звань як наукові. У 1991 році правонаступником цього часопису став журнал „Політика і час", який отримав свідоцтво про реєстрацію 13 років тому. Того ж 1994 року єдиним засновником видання виступило Міністерство закордонних справ України. Відтоді в Україні народився засіб масової інформації, який почав спеціялізуватися з історії і практики міжнародних взаємин, досліджувати міжнародні події та їхні впливи на Україну, проводити дискусії з актуальних тем.

– Чим викликана поява нової назви часопису?

– Раніше наше видання мало переважно науково-освітнє спрямування. З вересня 2006 року, з приходом нової команди журналістів, „Політика і час" зробила перший крок до перетворення на до суспільно-політичне видання. Нинішній формат часопису – інформувати про зовнішню політику України усіх, хто нею цікавиться, донести нестандартні наукові ідеї до широкого загалу читачів. Наша традиційна авдиторія – посольства України за кордоном, наукові бібліотеки і студентство, дипломатичні місії, акредитовані в Україні, українська діяспора у різних країнах світу. Дотепер це єдиний в Україні часопис, який фахово, на реґулярній основі, висвітлює різнобічні аспекти міжнародного життя.

– Хто забезпечує належний рівень видання?

– У редакційній колеґії працюють відомі особи – заступник директора Інституту світової економіки і міжнародних відносин НАН України д-р Олександер Бакаєв, директор Інституту демократії ім. Пилипа Орлика Маркіян Білинський, заступник міністра закордонних справ Андрій Веселовський, д-р Анатолій Гальчинський, директор Інституту міжнародних відносин Національного університету ім. Тараса Шевченка Леонід Губерський, професор-емерит Ратґерського університету в США Тарас Гунчак, ректор Дипломатичної академії України при Міністерстві закордонних справ України Борис Гуменюк, директор Інституту законодавства Верховної Ради України Олександер Копиленко, заступник директора Інституту історії України НАН України д-р Станіслав Кульчицький; академік Віктор Пазенок. І, звичайно, кваліфіковані журналісти.

Фраґмент обкладинки часопису

– Де шукати ваш часопис? Чи можна його читати за кордоном?

Адреса редакції: Михайлівська площа, 1, Київ, 01018, Ukraine. Це – будівля Міністерства закордонних справ України. Телефон/факс: (380-44) 279-3918. Електронна адреса: taukach@uaforeignaffairs.com. Передплатний індекс: 74402. Ми поновили випуск англомовної версії часопису "UA Foreign Affairs". Редакція також допомагає у написанні статтей, створенні телевізійних сценаріїв, виданні книжок, брошур, плякатів, реклямної продукції тощо, розміщенні реклямно-інформаційних матеріялів в електронних і друкованих засобах масової інформації в Україні та за кордоном. Електронна версія журналу доступна всім користувачам Інтернету за адресою: www.UAForeignAffairs.com. У перспективі цей інформаційний ресурс перетвориться на повноцінний сайт, на якому кількома мовами відбуватиметься вільний обмін думками та інформацією щодо різноманітних проблем світової практики міжнародних взаємин, ролі та участі в цьому процесі України.

Під час зустрічі з Ольгою Таукач в Ню-Йорку.

Небезпека алкоголізму

КИЇВ. — В Україні щороку через алкоголізм помирає понад 40 тис. осіб. З них 8 тис. осіб вмирають унаслідок алкогольного отруєння. Серед дітей алкоголь вживають 40 відс. Про це 15 січня заявив голова Національної ради з питань охорони здоров'я Микола Поліщук. „В Україні 40 відс. дітей вже призвичаїлися до вживання алкоголю. І це при тому, що до 18 років продаж алкоголю в заборонено", – наголосив він. За вислідами опитування Всесвітньої організації охорони здоров'я, Україна посідає перше місце у світі за маштабами підліткового алкоголізму. Тобто, українські діти та молодь споживають алкоголю найбільше у світі, порівняно зі своїми ровесниками з інших країн. Дані Державного комітету статистики України й Інституту демографії та соціяльних досліджень НАН України також свідчать про те, що в останні роки все більше громадян України помирає від алкоголю. *(„Кореспондент")*

АМЕРИКА І СВІТ

Падіння на фондових ринках

НЮ-ЙОРК. — Триває падіння на світових фондових ринках, викликане побоюваннями щодо економічної рецесії. Торги на ринках Азії 22 січня супроводжувалися подальшим стрімким падінням. Головний китайський індекс упав на понад 5 відс. Подібне падіння занотовано на фондовому ринку Гонконґу. Стрімко впали акції на ринках Японії, Маляйзії, Південної Кореї, Сінґапуру та Індії. 21 січня світові фондові ринки втратили майже 7 відс. своєї вартости у зв'язку з побоюваннями, що іпотечна криза в США викличе економічну рецесію в цій країні, незважаючи на в'язанку економічних пропозицій Президента Джорджа Буша. Голова Міжнародного валютного фонду Домінік Строс-Кан назвав становище світової економіки серйозним. Тим часом Федеральна резервна система США (ФРС) знизила базову процентну ставку, побоюючись краху на 0.75 відс. пункту - до 3.5 відс. річних. Зниження ставки зумовлене очікуваннями послаблення економіки, говориться в заяві ФРС. (*ББС, „Кореспондент"*)

Ключові перемоги для Г. Клінтон і Дж. МакКейна

ВАШІНҐТОН. — Гіларі Клінтон і Джон МакКейн святкують свої перемоги у процесі визначення президентських кандидатів у штатах Невада і Південна Каролайна. Дж. МакКейн переміг свого опонента Майка Гакабі у Південній Каролайні з незначною переваґою у 3 відс., діставши 33 відс. голосів, тоді як Г. Клінтон перемогла Барака Обаму, діставши 51 відс. проти його 45 відс. У лавах демократів перегони лишаються невизначеними, бо різні претенденти мають приблизно однакові можливості, тоді як майже немає сумнівів, що саме Дж. МакКейн дістане номінацію на Фльориді. Його перемогу в Південній Каролайні вважають важливою, бо усі кандидати, які діставали номінацію у цьому штаті, потім ставали президентськими кандидатами від Республіканської партії. (*ББС*)

У США поминали пам`ять Мартіна Лютера Кінґа

ВАШІНҐТОН. — 21 січня американці відзначали День пам'яті Мартіна Лютера Кінґа – батька руху за права чорношкірих, що охопив країну у середині 1960-их років та поклав кінець расовій сеґреґації. М. Л. Кінґ став одним з національних героїв, адже працював він за умов, коли на півдні та інших реґіонах країни чорношкірі американці виживали в умовах жорсткої дискримінації, насильства та постійних залякувань. Чи не найкраще в пам'яті американців закарбувалися промова про його мрію, з якою він виступив у Вашінґтоні 28 серпня 1963 року: „Я мрію, що одного дня наша нація підніметься і заживе відповідно до її справжніх цінностей. Ми стоїмо на засадах, що усі люди були створені рівноправними". Ця промова стала історичним моментом у боротьбі за права етнічних меншин. Своєю зброєю він обрав ненасильницькі методи – протести, демонстрації та бойкоти. Він завжди ішов мирним шляхом. Демонстрації, організовані М. Л. Кінґом, були поворотним моментом в історії боротьби чорношкірого населення за громадянські права в Америці. Їх вислідом стало прийняття ряду законів, які ґарантують рівні права афро-американцям та іншим етнічним меншинам. 4 квітня 1968 року М. Л. Кінґа вбив нападник у місті Мемфіс штату Тенесі. Йому було 39 років. Всього за день до смерти він говорив про загрози його життю. Однак, запевняв М. Л. Кінґ, смерть однієї людини нездатна зупинити мрії та надії мільйонів. На весні цього року у Вашінґтоні розпочнеться спорудження пам'ятника М. Л. Кінґові – людині, яка назавжди змінила обличчя США. (*„Голос Америки"*)

М. Саакашвілі розпочав другий термін

ТБІЛІСІ, Грузія. — 20 січня відбулася церемонія інавґурації Михайла Саакашвілі. Його переобрали на другий п'ятирічний термін. Урочистості закінчились військовою парадою. В інавґураційній промові М. Саакашвілі закликав опозицію до діялогу і пообіцяв налагодити взаємини з Росією. Грузинська опозиція провела цього дня багатотисячне віче з гаслами про те, що висліди виборів 6 січня були підтасовані, попри те, що міжнародні спостерігачі назвали вибори демократичними. Колишній кандидат у президенти Леван Ґачечіладзе назвав М. Саакашвілі незаконним керівником держави і заявив про намір опозиції продовжити акції протесту. Тим часом грузинські представники заявили, що розраховують на підтримку України у справі европейської і евроатлантичної інтеґрації. Державний міністер Грузії з цих питань Георгій Барамідзе зустрівся з першим віце-прем'єром України Григорієм Немирею, який перебував у Тбілісі. Г. Немиря очолював українську делеґацію на інавґурації президента М. Саакашвілі. У свою чергу, грузинсько-російські взаємини продемонстрували певне покращення, коли голова російського зовнішньополітичного відомства Сергей Лавров сказав, що Росія готова до усунення обмежень у дипломатичних стосунках з Грузією, якщо Грузія піде на аналогічні кроки. (*Радіо „Свобода", ББС*)

Між Росією і Японією розгорівся скандал

ТОКІО. — Скандал, пов'язаний з витіканням інформації з канцелярії уряду Японії, викликав бурхливу реакцію японських ультра-правих організацій, які почали протестувати в районах, де розташовуються посольство , торговельне представництво Російської Федерації (РФ), а також „РІА Новости". Головне поліцейське управління Японії оголосило 16 січня, що працівник канцелярії прем'єр-міністра Ясуо Фукуди передавав співробітникові посольства РФ матеріяли, що містять таємну інформацію. Чорні автобуси з націоналістичними гаслами на бортах, обладнані потужними гучномовцями, прямують центральними вулицями Токіо в супроводі поліції й автомобілів спецслужб. З гучномовців викрикують гасла: „Очистити країну від росіян!", „Забирайтеся в Росію!", „Поверніть північні території!", „Відродимо істинно японський дух!". Активісти закликають відновити культ імператорського правління, різко критикують правлячий бльок Ліберально-демократичної партії й партії „Нова Комейто" за „м'якість і нерішучість у проведенні внутрішньої і зовнішньої політики". Співробітники японської поліції закликають громадян РФ дотримувати обережности на вулиці. (*„Кореспондент"*)

Президент ПАРЕ розповів про свої першочерговості

СТРАСБУРГ, Франція. — Плідна співпраця усіх членів Ради Европи буде першочерговістю нового президента Парляментської асамблеї Ради Европи, якого обрали на відкритті зимової сесії 21 січня. Ним став депутат-соціяліст з Еспанії Люїс-Марія де Пуч. Він підкреслив, що головним завданням ПАРЕ є надання Европі цілісности. Саме тому, на його думку, потрібно посилити співпрацю з іншими організаціями, які діють на теренах цього континенту, зокрема з Европейським союзом. Водночас Л. М. де Пуч зауважив, що не варто очікувати від його президентства якихось кардинальних змін – він радше розставлятиме акценти. Зокрема особливу увагу приділятиме темам охорони довкілля, міґрації та міжкультурного діялогу. „Президент, якого обиратимуть на два роки, не може запропонувати якусь повністю нову концепцію, яка б цілком змінила все, що було раніше", – сказав Л. М. де Пуч. Відповідно до реформи ПАРЕ, голова організації відтепер обиратиметься на один рік з можливістю подовження терміну лише на 12 місяців. Еспанець Л.М. де Пуч змінив на посаді Рене ван дер Ліндена – представника Голяндії. (*„Німецька хвиля"*)

Президент Пакистану розпочав турне Европою

БРЮСЕЛЬ, Бельгія — Про боротьбу з тероризмом і політичну ситуацію у Пакистані йшлося під час зустрічей Первеза Мушарафа з европейськими провідниками. Президент Пакистану 20 січня ввечері розпочав турне Европою, під час якого відвідав Бельгію, Францію, Великобританію і Швайцарію. 21 січня П. Мушараф провів переговори з Верховним представником ЕС Гав'єром Соланою, Генеральним секретарем НАТО Яапом де Хооп Схефером та виступав на засіданні комітету з закордонних справ Европарляменту. Пакистанському президентові довелося відповідати на запитання стосовно надто повільного проґресу у втіленні демократичних реформ у його країні та невдалої боротьби з тероризмом. Командування військ НАТО нарікає, що афганські бойовики безперешкодно потрапляють на територію Пакистану та ховаються там. Водночас еспанський уряд повідомив про можливість замаху на пакистанського президента під час його европейського турне. 20 січня еспанська поліція затримала групу пакистанців, у яких було конфісковано обладнання для виробництва вибухових пристроїв. (*„Німецька хвиля"*)

Криза на палестинській території

КАЇР, Єгипет. — Ліга арабських держав 21 січня закликала до термінової зустрічі Ради Безпеки ООН щодо ситуації у смузі Ґаза. На палестинській території криза: електропостачання припинили після закриття єдиної електростанції, Ізраїль заблокував доставу палива і пункти кордонної контролі. Аґенція ООН допомоги біженцям заявила, що 860 тис. палестинців можуть залишитись без харчової допомоги через брак палива для генераторів і транспорту. Комісар ЕС зі зовнішніх відносин Беніта Фереро-Вальднер закликала Ізраїль відновити доставу палива і відкрити КПП для гуманітарних організацій. Ізраїль вимагає від палестинських повстанців припинити ракетний обстріл його територій. (*Радіо „Свобода"*)

Міліція розганяє акцію протесту підприємців

МІНСЬК, Білорусь. — Міліція в Мінську 21 січня розігнала акцію протесту, в якій брали участь близько 1.5 тис. підприємців, почалися масові затримання. До підприємців, що зібралися, під'їжджали авта міліції, затримували учасників, садили в авта і вивозили. Біля будівлі Будинку уряду, куди прямували учасники акції протесту, співробітники правоохоронних органів розігнали акцію. Білоруські підприємці протестували проти указу президента, який передбачає обмеження на найману працю. Дозволяється використовувати працю тільки близьких родичів. При використанні найманої праці підприємець зобов'язаний перереєструватися в приватне підприємство, де передбачені значно більші податки. (*УНІАН*)

В. Путін у Болгарії – з енерґетичними проєктами

СОФІЯ, Болгарія. — Президент Росії Володимир Путін перебував 17-18 січня у Болгарії з дводенною візитою з нагоди відзначення 130-ої річниці визволення Болгарії з-під турецького гніту. Підписано ряд важливих домовленостей щодо ядерної енергії та нафтопроводів. Вплив Росії на Балканах зростає, переважно завдяки енерґетичним проєктам, хоч Болгарія і увійшла до Евросоюзу. Захисники довкілля, а також опозиційна партія „Демократи за сильну Болгарію" протестували під час візити російського президента. Президент В. Путін підписав угоду про створення російсько-болгарсько-грецької компанії для побудови нафтопроводу для постачання російської нафти до Европи: від порту Бурґас на Чорному морі до Александропулісу на Егейському. Це лише один з трубопроводів, які Росія плянує в реґіоні. (*ББС*)

Урочисте відзначення 89-ої річниці Акту злуки

Покладання квітів до могили видатного українського громадсько-політичного діяча, Державного секретаря зовнішніх справ ЗУНР Льонгина Цегельського. Серед громади – Генеральний консул України в Ню-Йорку Микола Кириченко і Посол України в США Олег Шамшур. *Фото: Андрій Олефіров*

ДЖЕНКІНТВАН, Пенсильванія. – 21 січня відбулись спільні – Посольства України у США і Генерального консульства України в Ню-Йорку – урочисті заходи з нагоди 89-ої річниці проголошення Акта злуки Української Народної Республіки (УНР) і Західньо-Української Народної Республіки (ЗУНР), в яких взяли участь представники української діяспори США.

У рамках урочистостей на території українського католицького цвинтаря св. Марії відбулась офіційна церемонія покладання квітів до могили видатного українського громадсько-політичного діяча, Державного секретаря зовнішніх справ ЗУНР Льонгина Цегельського, який 22 січня 1919 року на Софійській площі в Києві зачитав Ухвалу Української Національної Ради про волю ЗУНР об'єднатися в єдину Українську соборну державу.

З нагоди Дня Соборности України біля пам'ятника Л. Цегельському священики Українських Католицької та Православної Церков у США провели молитву за Україну.

Заходи завершились урочистими зборами, на яких виступили Посол України у США Олег Шамшур, а також провідники місцевої української громади.

Генеральне консульство України в Ню-Йорку

Відзначення державними нагородами України громадян інших держав

КИЇВ. – За вагомий особистий внесок у популяризацію історичних та сучасних надбань України у світі, формування її позитивного міжнародного образу та з нагоди Дня Соборности України Президент України Віктор Ющенко указом від 17 січня нагородив групу громадян з інших країн. Зокрема орденом князя Ярослава Мудрого V ступеня нагороджено Омеляна Антоновича – голову Міжнародної фундації Омеляна та Тетяни Антоновичів, США.

Орденом „За заслуги" II ступеня нагороджено Степана Козака–керівника катедри україністики Варшавського університету, Польща, Джорджа Кристофера Логуша – голову правління акціонерного товариства „Крафт Фудз Україна", США, Володимира Луціва – співака, музиканта, Великобританія, Костянтина Поповича – почесного директора і головного наукового співробітника Інституту міжетнічних досліджень Академії наук Республіки Молдова.

Орденом „За заслуги" III ступеня нагороджено Петра Балицького – голову української діяспори в Королівстві Данія, Константина Багана – предстоятеля Української Православної Церкви в США, Павла Богдана – заступника голови Центральної ради Союзу русинів-українців Словацької Республіки, Володимира Боднара – голову громадської організації „Укрпросвіта" ім. Тараса Шевченка Республіки Молдова, Павла Головчука – письменника, Хорватія, Полу Добрянську – заступника Державного секретаря США, Мирослава Ілюка – головного редактора газети „Нове життя" Союзу русинів-українців Словацької Республіки, Тадея Карабовича – доцента катедри української філології Університету ім. Марії Кюрі-Склодовської, Польща, Івана Киризюка – літератора, громадського діяча, Польща, Андрія Кирилюка – голову громадського об'єднання „Український національно-культурний центр Кустанайської области", Казахстан, Петра Кулія – мецената, громадського діяча, Канада, Михайла Лесіва – професора Люблінського католицького університету, Польща, Єжи Литвинюка– письменника, перекладача, Польща, Василя Махна – письменника, голову Видавничої комісії Наукового товариства ім. Шевченка, США, Василя Назарука – доцента катедри україністики Варшавського університету, Польща, Флоріана Неуважного – професора Варшавського університету, Польща, Станіслава Обіцького – почесного консула України у м. Вранов-над-Топльов, Словацька Республіка, Олександра Овсянникова – головного редактора газети „Наш город", м. Муравленко, Тюменська область, Російська Федерація, Юрія Олійника – президента Товариства збереження української спадщини Північної Каліфорнії, США, Аркадія Польшакова – голову громадського об'єднання „Український національно-культурний центр Північно-Казахстанської области", Казахстан, Петра-Іосифа Потічного – професора МакМастерського університету, Канада, Богдана Рубчака – дослідника української літератури,професораІлінойського університету, США, Мирослава Сополигу – директора Музею української культури в м. Свидник, Словацька Республіка, Богдана Стецева – громадського діяча, мецената, США, Юрія Тарнавського – письменника, США, Лева Хмельковського – редактора газети „Свобода", США, Юньчжуна Чжао – історика, мовознавця, Китайська Народна Республіка, Юрія Шулешка – громадського діяча, США, Івана Яцканина – голову Спілки українських письменників Словацької Республіки.

Нагороджено орденом княгині Ольги III ступеня Меланію Вервір – громадського діяча, США, Тетяну Кобржицьку – доцента Білоруського державного університету, Аллу Нікітченко – заступника начальника Департаменту Міністерства просвіти і молоді Республіки Молдова, Людмилу Попович – завідувача відділення україністики філологічного факультету Белградського університету, Сербія, Марію Ревакович – письменницю, професора-дослідника Ратґерського університету, США, Маршу Форчук-Скрипик – письменницю, Канада, Марту Тарнавську – письменницю, літературознавця, США, Віру Чорний-Мешкову – письменницю, референта-перекладача Посольства України в Республіці Македонія.

(Прес-служба Президента України)

В. Гвоздь – головний розвідник України

Указом Президента України Віктора Ющенка від 17 січня начальником Головного управління розвідки Міністерства оборони України призначено полковника Віктора Гвоздя. Читачам „Свободи" В. Гвоздь відомий з активної участи в житті української спільноти в США в часі його перебування на посаді представника Міністерства оборони при Постійному представництві України в ООН. На фото: під час святкування Дня війська України в Ню-Йорку 6 грудня 2001 року (зліва): о. Богдан Лукій, полковник Віктор Гвоздь, громадський діяч Євген Стахів. Фото: Л. Хм.

Куди йде молодь?

Після розпаду СРСР у 1991 році українська молодь негайно відкинула обов'язкову для молодого покоління і водночас надто ідеологізовану, формальну Ленінську спілку комуністичної молоді України – комсомол. Комуністи, які залишилися на урядових посадах, починаючи від Президента України Леоніда Кравчука, марно намагалися зберегти цю спілку як виховну структуру. Але вакуум в справі виховання молоді неможливий. Звідусіль рушили в Україну представники найрізноманітніших релігійних течій – буддисти, саєнтологи, кришнаїти, харизмати, багаї, аматори йоги, свідки Єгови. Не гаяли часу і місцеві „фальшиві пророки" – нечуваної масовости набуло організоване Юрієм Кривоноговим „Біле братство", ідеалом якого стала новоявлена богиня „Марія Деві Христос", насправді його дружина, колишній інструктор Донецького міського комітету комсомолу, журналістка Марина Цвигун. Тепер вона прибрала ім'я „Матір світу Єль-Марія". Окрім „білобратчиків", розпочали діяльність апологети „Рідної віри" і „РУНвіри", „Собору рідної віри", „Посланці ієрархії сил світу" і багато інших.

Звісно, частина молоді, переважно студентської, не спокусилася новітніми релігіями і обрала шлях політичної боротьби за оновлення України. Школою громадянського становлення були голодування на Майдані Незалежности, „живий ланцюг" між Києвом і Львовом, інші акції, але вони охопили лише невеликий прошарок молоді. Окремі ентузіясти, не підтримані ні владою, ні політичними партіями, утворили подекуди осередки Пласту і СУМ. Деяка частина молоді пішла в УНА-УНСО, активно переслідувану силовими структурами влади.

Виховані в умовах войовничого атеїзму і переслідування Церкви, батьки не поспішали приводити дітей до храмів, поділених ворожнечею між православною ієрархією, між православними і католиками. Не сприяла появі прогресивних виховних молодіжних організацій також глибока соціяльно-економічна криза в Україні, коли треба було шукати засобів для виживання. Звісно, лихоліття вправно використали недруги незалежної держави для створення міту „щасливого минулого" і загрози „українського націоналізму".

Минуло понад 16 років незалежности. Прокомуністичне, олігархічне правління президентів Л. Кравчука і Леоніда Кучми остаточно відштовхнуло великі маси молоді від політичного життя, породило ідеалізацію Заходу, сприяло перенесенню в Україну численних молодіжних рухів, котрі на Заході були тільки запіллям, другорядністю, а в Україні стали притягальними магнітами для молоді. Варто зауважити, що молодь взагалі схильна до протистояння (буває, агресивного) культурі попереднього покоління.

Фахівці Державного інституту розвитку сім'ї і молоді відзначають розвиток в Україні молодіжних рухів байкерів, рокерів, металістів і гіпі, які з'явилися найпершими. Вільні мотоциклісти і любителі „жорсткої музики" мають довге волосся, великі животи і шкіряні куртки, з металевими прикрасами. У вигаданому світі живуть рольовики, реконструктори і геймери. Давншифтери як і гопники – протилежні між собою молодіжні рухи: одні відзначаються вишуканим життям, інші – відмовою від сучасної цивілізації. А ще є бритоголові скінгеди, емо-кіди, електронники, трансери, готи, толкієністи, панки, битники та інші. Про кожну течію можна написати окрему статтю.

Уряд ніби дбає про молодь. Затверджено програму підтримки молоді на 2004-2008 роки, для розвитку якої видано ряд указів Президента України, прийнято закони про освіту, молодіжні громадські організації, соціяльну працю з дітьми та молоддю, ряд інших. Положення цієї законодавчої бази в цілому збігаються з потягом молоді до підприємництва, до забезпечення собі місця в житті на достатньому рівні. Але хто подбає про духовний світ нового покоління?

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@att.net Website: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00, на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу
$45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adsukrpubl@att.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

СІЧЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ...

Останній день Гаврила Биченка

30 січня 1942 року був розстріляний рядовий 550-го окремого саперного батальйону 261-ої стрілецької дивізії 39-річний Гаврило Биченко з села Сердегівки Шполянського району на Черкащині. Він був мобілізований до Червоної армії з перших днів війни з Німеччиною – 2 липня 1941 року. Військо відступало. Командир послав Биченка ще з двома вояками копати укриття для кулемета. Хтось з них, копаючи, сказав, що кілька вояків з їхнього батальйону потрапили у полон. Інший зауважив, що німці полонених роздягають „А що вони з мене знімуть?" – гірко усміхнувся Биченко. Наступного дня його арештував уповноважений особливого відділу НКВД „за антирадянську агітацію". Перед розстрілом Г. Биченко написав синім олівцем прохання про помилування: „Я клянусь перед батьківщиною, а також перед воєнною радою, що я своє приступлення виправлю впродовж п'яти днів. Прошу мене помилувати". Не дали Биченкові тих п'яти днів, розстріляли. Осиротів його син Леонтій в рідному селі.

Доктор історичних наук Юрій Шаповал: „17 листопада 1941 року постановою Державного комітету оборони розширено права Особливої наради при наркомі внутрішних справ СРСР: тепер вона могла виносити міру покарання включно з розстрілом. 28 липня 1942 року з'явився наказ ч. 227, за яким у випадку відступу вояків розстрілювали на місці".

Ця страта була тільки одним з численних розстрілів своїх вояків у 1941-1942 роках. Командування Червоної армії ставило за мету залякати, приголомшити новобранців, перетворити їх на отару німих баранів, котрих можна гнати на кулемети і танки. На всіх фронтах почалася кривава вакханалія розстрілів. НКВД мав у цьому великий досвід: ще не забулася кров тисяч військових, від маршалів до капітанів, розстріляних у 1937-1938 роках під час „великої чистки" Червоної армії. Кати воліли нової крови. За приклад служив кривавий маршал Георгій Жуков, який, за свідченням генерала Петра Григоренка, постійно писав короткі розпорядження-вироки: „Судити і розстріляти". І особисто розстрілював, й інших заохочував.

Готуючи свою книжку „1937" про репресії Великого терору, я прочитав у Черкаському обласному архіві лише кілька справ про розстріли військовиків на початку війни. Це були справи реабілітованих, передані на зберігання з колишнього КҐБ. А скільки було розстріляно просто на місцях бойових дій, без жодного вироку, без жодної справи? Без сліду... А скільки таких справ є в інших обласних архівах? А скільки жертв не мали реабілітації? Відповіді на ці запитання ще мають дати дослідники важкого минулого.

Я ж схиляю голову перед пам'яттю тих, імена котрих не занесені на обеліски слави у їхніх селах, сім'ї яких були репресовані за „зраду" батьків чи синів. 17 липня 1941 року був розстріляний 33-річний Яків Кипченко з села Нечаєвого, котрий, йдучи на фронт, необачно погрозив Гітлерові: „Ну, Гітлер, ми з тобою ще поздоровкаємось!". Залишилося троє малих дітей.

24 жовтня 1941 року в Луганську куля обірвала життя Федора Сулими з села Павлівщини, який мав необережність наспівувати: „Сидить баба на рядні, заробляє трудодні, проткала 40 день, заробила трудодень". Це визнано наклепом на колгоспну систему.

Митрофан Медуха з села Лебедина підняв з землі німецьку листівку, бо паперу на фронті бракувало. Його розстріляли 4 червня 1942 року. На вироку з'явилася чорна печатка з написом: „Заходи до репресування членів родини відповідно до директив НКВД СРСР вжито". Члени сім'ї – вдова Катерина, дочка Віра і син Олекса.

Павло Удовиченко з села Великий Хутір до Першої світової війни наймитував у німців і тепер поділився з вояками думкою, що німці – добрі господарі. Його арештували 29 жовтня 1941 року і розстріляли 19 березня наступного року. Разом з ним був розстріляний Сергій Костров. Закопали їх у спільній ямі на глибину два з половиною метри, про що зазначили в протоколі страти. Вдома залишилися вдова Пріська і шестеро дітей.

Ні Г. Биченко, ні інші розстріляні катами з НКВД вояки не були героями... Звичайні селяни, мобілізовані не непотрібну їм війну, але готові воювати з ретельністю і витривалістю сільських працелюбів. Але й їхня смерть має бути залічена у мартирологу жертв, за які ще мають відповісти кати-нелюди.

Л. Хм.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

„Поїздом смерти" – у холод і голод

У вагоні „поїзда смерти", що в 1947 році віз репресованих „ворогів народу" на спецпоселення в Сибір, був Євстахій Цюпира. Народився він 30 травня 1929 року у с. Вулька (тепер Волиця) Бережанського району на Тернопільщині. Уся сім'я брала участь у національно-визвольній боротьбі ОУН і УПА.

„Моє псевдо було „Макар", – розповідає Є. Цюпира. – 26 лютого 1945 року була сильна облава в наших краях. Мого брата Степана енкаведисти зловили в с. Стратин на Рогатинщині, поранивши його в стегно. У Львові засудили його на 25 років тюрем і заслали до Норильська. Мати Парасковія загинула під час облави в лісі, й ніхто не знає, де її могила. Батька спіймали під час чергової облави 1 червня 1945 року, й також засудили у Львові на 25 років каторжних робіт. Було йому тоді 45 років".

Є. Цюпира переховувався в родичів у Бібрці, в Рогатині, у Вульці – в тітки Насті Кашівської. Одного разу тут його спіймали. 42 дні сидів у Бережанській тюрмі, 21 день – у Львівській в'язниці. Однак, відпустили під розписку про невиїзд, бо за віком ще не підлягав судові. 6 травня 1946 року під час чергової облави його знову спіймали біля лісу і повели на розстріл. Юнак перескочив яр, москаль – за ним і вдарив в плече. Але втікачеві вдалося заскочити в тернові кущі, а далі він вже знав, як ховатися у лісі.

У жовтні 1947 року йому вже не вдалося втекти. Тоді із Волиці забрали 18 родин. Везли до Потутор вантажними автами, й на кожному був наглядач. Разом з іншими Є. Цюпиру посадили у потяг, який назвали „поїздом смерти", бо дорогою в ньому помирали люди. 21 день везли „ворогів радянської влади" в холодний Сибір. Зупинили в Новокузнецькому районі, в поселенні Абашево, де Є. Цюпира пробув майже 15 років.

У бараку, збитому з дощок, поселили 485 осіб. Спали на триярусних „нарах". Голодували, замерзали страшно, бо сніг залітав у барак поміж дошками. Давали по 150 грамів хліба за карточками. Якщо хтось карточку загубив – голодував. Якось знайшли жінку, котра померла від голоду. Вона лежала з надгризеним шматком мила. Коли комендатура дізналася, що Є. Цюпира знає польську й німецьку мови, то доручила йому переписувати спецпоселенців. Працював він у шахті, на лісопильному заводі, був слюсарем, електриком, електрогазозварником. Але й там українці дотримувалися батьківських традицій, таємно відзначали релігійні свята, молилися, співали патріотичні пісні і вболівали за Україну, яка була так далеко від чужини. Батько – Василь Цюпира помер на Уралі в 1948 році. Син дізнався про це від родичів.

У 1950 році Є. Цюпира познайомився з Софією Чіх, родом із Потутор, родину котрої також виселили. В Сибіру народилась у них дочка Віра. Друга дочка, Оля, з'явилася на світ уже на рідній землі.

Повернулись в Україну у вересні 1961 року. Спочатку жили в Жовнівці, в старій хаті, згодом побудували нову. Є. Цюпира працював у колгоспі, Віру доля закинула на Херсонщину, де вона вчителювала, Ольга працювала в Тернополі. Торік у травні померла дружина Є. Цюпири, тож тепер його доглядає молодша дочка.

Тісно співпрацювали з ОУН Володимир і Михайло Звіришини, Володимир Мручок, Степан Цюпира та інші. Тисячі повстанців перебували у лісах. Нелегко було доставляти їм продукти, речі, передавати інформацію. Кожен зв'язківець тримав в себе два набої. Останній – для себе. Ноги прив'язували до сідла коня, щоб в разі чого важливі вістки були доставлені воякам УПА.

Тетяна Будар,
м. Бережани, Тернопільська обл.

Заговорила у Карпатах Говерля

Незвичайна подія, що сталась в Карпатах на горі Говерлі, знайшла відгук і за морем, де живуть українці, що залишили рідний край у 1939 році. Їх глибоко обурив вандалізм на горі так званих „евразійців", котрі зневажили українські національні символи.

Як подає преса, рішенням Бахчисарайського районного суду Автономної Республіки Крим розв'язано місцеву філію Евразійського союзу молоді – за порушення закону. Наслідки заподіяної шкоди на Говерлі можна ліквідувати, але небезпека само-го евроазійства вимагає особливої уваги. Українська держава справді сусідує з евразійською, проте сама належить до европейського простору, втримуючи з азійськими республіками дипломатичні та економічні зв'язки.

Висока Говерля (6,800 стіп) на пограниччі між Польщею і Чехословаччиною, записалась в історії українського резистансу XX ст. Туди йшли стежки підпілля для зв'язків із закордонням, передання літератури і обміну інформаціями з закордонним проводом. Тут і завершився епілогом історичний Варшавський процес, коли атентатника переведено через кордон під опіку зв'язкових у Ясіні. Минуло понад 70 літ від події, що яскраво проголосила світові незмінне змагання українського народу до незалежности. Замах на тодішнього міністра внутрішніх справ Польщі стався 15 червня 1934 року, а процес тривав від листопада 1935 року до січня 1936 року. Процес відбувся без зізнань, бо 12 молодих людей на лаві підсудних (в тому числі дві жінки) відмовились говорити чужою мовою (за вийнятком одного підсудного, що заломився у слідстві). На останній сесії 15 січня 1936 року суд проголосив вироки. П'ятьох чекала кара смерти. В глибокій тиші виходили в'язні залі суду, що містився в колишньому палаці Паца. Моторошно було переживати цей трагічний заключний епізод, якого свідками ми тоді були (журналіст Іван Кедрин-Рудницький і я). Незабаром амнестія замінила кари смерти на довічне ув'язнення, деяких звільнено, усі вийшли на волю з початком Другої світової війни 1 вересня 1939 року. 21-річний Григорій Мацейко, вийшов на волю, еміґрував і помер у забутті.

Так Говерля пригадала минуле, що збереглось в тайнах українських Карпат. Там йшли бої Першої світової війни з участю Січових Стрільців, там молодь українського підпілля переходила кордони, а в часи Другої світової війни повстанці звідти нападали на ворогів.

Недавня подія на Говерлі звертає увагу на важливу позицію цих гір в сучасній стратегії Середньої Европи. Україна в середині двох потенціяльних фронтів – американського і російського. В такому світлі подія на найвищій горі Карпат очевидно помітна. Від Сяну до Чорного моря Говерля стоїть на сторожі усієї української землі.

Дора Рак,
Шорт-Гилс, Ню-Джерзі

Оплескам не було кінця

Давно це було. Може 20 років назад. Сиділи ми за гостинним столом у моїх земляків – подружжя Кравцевих, у Вашінґтоні. Я не знав, кого б мені запросити на свято Незалежности в Бафало. Признався землякам про мій клопіт. Вони й порадили звернутися до Миколи Француженка, бо він добрий промовець. Ми домовились з ним.

М. Француженко прилетів за день перед імпрезою, і ми провели на розмовах цілий вечір. Наступного дня поїхали до Народного дому. М. Француженко впевнено вийшов на сцену, я підставив йому пульт, але він його відсунув і почав свою доповідь, ходячи по сцені. Він не читав, а говорив і переплітав свою промову декламаціями. Доповідь не була довга, може, пів години. І як він скінчив, оплескам не було кінця. Від того часу ми стали близькими приятелями.

Леонід Царик,
Фрідонія, Ню-Йорк

Переходимо від свят до буднів

Настрій недавніх свят ще відчутний у редакційній пошті: святкові вітання надіслали до „Свободи" Посол Юрій Богаєвський з Києва, **Текля і Петро Шафрани** з Польщі, які видають часопис „Ватра", **Олександер Вівчарик** з Сміли, Черкаська обл., **Василь Шляхтич** з Польщі, який у вірші „З Різдвом Христовим!" висловлює гарне побажання: „Щоб не було у нас розколів, щоб Дніпр широкий нас єднав, щоб рідну мову в рідній школі як святість кожний син вивчав".

Марія Ремінецька з Ворену, Мишиґен, написала не просто колядку, а справжню кантату до свята, яке влаштовується в домівці Округи СУА. У цій поезії згадано українців, розсіяних в усьому світі – Европі, Азії, Америці. М. Ремінецька пише: „Ой та ж за всіма морями, над пісками, над льодами, виспівує дзвінкий „Щедрик" вкраїнську натуру, і достойно, величаво видзвонюють Богу славу дітройтські бандури".

Крім святкових, є й листи про політичні конфлікти, інші проблеми й буденні справи. **Володимир Стрижаковський** з Норт-Порту, Фльорида, висловлює своє задоволення призначенням Юлії Тимошенко на посаду прем'єр-міністра України і закликає усіх до будування Української держави.

Роман Кукуруза з Сакраменто, Каліфорнія, осуджує позицію журналу „Тайм", який визнав президента Росії Володимира Путіна „Людиною року". Він закликає оголосити „Людиною року", за версією газет УНСоюзу, Юлію Тимошенко.

Юрій Кравчук з Вільмінґтону, Делавер, застерігає перед захопленням ґльобалізацією сучасного світу. Він пише: „Як світ пробудиться і побачить справжню ґльобалізацію, то буде запізно. Хмара неволі насувається на людство землі – ґльобалізація".

Зеновій Квіт з Філядельфії переслав до „Свободи" твори українських школярів Катерини Жемчужникової і Ганни Глушко з Донецька, написані на конкурс „Україна очима дітей". „Якщо ти тужиш за Україною, звідки ти родом, якщо ти любиш людей, які тебе оточують, якщо ти хочеш приносити користь, – тебе цілком можна вважати українцем", – пише К. Жемчужникова.

95-річний передплатник „Свободи" **Микола Глуз** з Хорватії знову вислав добірку публікацій про Україну в місцевій пресі. Дякуємо!

Степан Кищак зі Львова за позичені гроші видав свою монографію „Корені лемківської різьби" і шукає шляхів, щоб продати книжку в Америці, Його адреса: вул. Ринкова, 16, Львів 79021, Ukraine.

Леся Фльорчук з Ворену, Мишиґен, критикує „Свободу" за опублікування допису Галини Макогон з Фльориди (ч. 45) про будівництво притулку для старих людей в с. Завалів, Тернопільська обл. Вона пише: „Хоч маємо свободу слова, та не обов'язково його так широко висловлювати. Про організацію будинку прочитаємо, як він буде збудований". У листі ж йшлося про допомогу у здійсненні цього проєкту, тому він актуальний саме тепер.

Від усіх сиріт щиро дякуємо!

Щиро вдячна всім людям, які підтримують акцію в Українській кредитівці „Самопоміч" в Ню-Йорку щодо надання пожертви дітям-сиротам на розбудову сиротинця та збільшення кількости місць в ньому. Нехай Новий рік подарує дітям-сиротам і усім людям доброї волі взаєморозуміння, людську шану і любов, ніжність, тепло душі і щирість серця, мир і спокій, гарне здоров'я та безмежне щастя.

Світлана Урсуленко,
головний лікар обласного будинку дитини для сиріт, Житомир

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Календар „Союзівка" – приємний спомин і дарунок

Фундація „Спадщина" видала на 2008 рік фотокалендар „Союзівка", в якому, крім звичних календарних дат з зазначенням святкових днів, вміщено ряд світлин, які передають природну красу відпочинкової оселі і події, що відбуваються на її теренах.

Світлини виконали Рас Челяк, Лариса Чебиняк, Павло Мулик, Майя, Рута і Христина Леви, Рома Лісович, Марко і Діяна Шмериковські, Юрій Тритяк, Френсіс Сему, Кріс Веккіо.

Союзівка чарівна будь-якої пори року. І це стверджують фотографії, зроблені влітку, коли в горах буяє квітуче розмаїття, і взимку, коли великі дерева здіймають до сонця свої засніжені віти. Але не тільки краса природи приваблює сюди численних гостей – на Союзівці впродовж року відбувається чимало цікавих імпрез.

І календар мовою світлопису розповідає про запальний український танець, дитячі табори, участь молоді у весняному прибиранні, спортивні та інші події. Вміщено також календар на 2009 рік.

Календар „Союзівка" варто придбати для повсякденного використання, для подарунку близьким людям, а також як витвір мистецтва, здатний навіяти приємні спо спомини і принести хвилини роздумів про красу нашої землі.

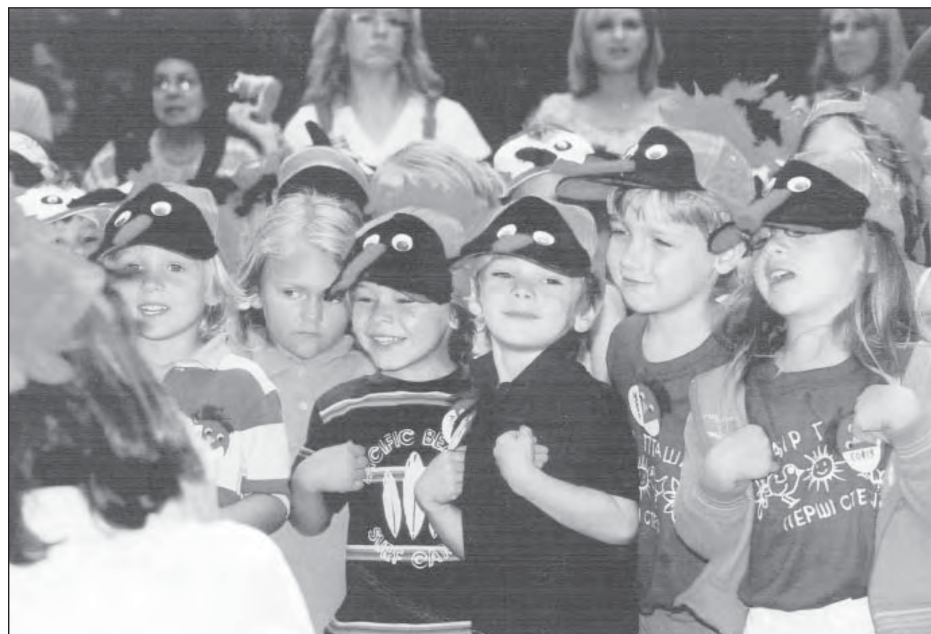
Календар можна придбати за 12 дол. (за пересилання ще 1.48 дол.), звернувшись на адресу: Soyuzivka Heritage Foundation Calendar, c/o Marijka Drich, Ukrainian National Association, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany NJ 07054.

Нові члени УНСоюзу

Микола Биков, син Ольги та Євгена Бикових, з Норт-Бранзвіку, Ню-Джерзі, – новий член 234-го Відділу УНСоюзу. Свого сина забезпечили батьки.

Аріяна Нижникевич, доня Олени та Юрія Нижникевичів, з Києва, – нова членка 171-го Відділу УНСоюзу. Свою внучку забезпечили бабуся Марія Проскуренко та дідусь Стефан Вельгаш.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Парафії виповнюється 40 років

ЧИКАҐО. – 2008 рік для парафії свв. Володимира й Ольги та її парафіян буде особливим – їй виповниться 40 років від дня створення. Тож годиться вже на початку року згадати про той пам’ятний день, коли вона постала, хто був її засновником. Хоча від часу створення парафії минуло небагато років, але з того часу народилися нові покоління, створилися нові подружжя, виникли нові сім’ї – парафію поповнили нові парафіяни, до яких приєдналися численні люди з найновішої хвилі еміґрації.

40-річчя – своєрідний ювілей, хоча б тому, що число 40 має своє особливе значення в Святому письмі. Мойсей, через якого нам були дані 10 Божих заповідей, блукав 40 років у пустелі, доки народ прийшов до обіцяної землі. Ісус Христос провів 40 днів у пустелі, в пості та духовному випробуванні, не піддаючись спокусам земного життя. За 40 років існування парафії в її історії сталося чимало світлих подій: її гостинне перебування у Православному соборі св. Князя Володимира, доки було збудовано власний храм, десятки гарних товариських зустрічей із православними братами, відвідини з різних нагод нашого собору владиками, патріярхами Йосифом, Мирославом-Іваном та Любомиром, плідна праця Філії Українського Католицького університету, яким опікувалася наша парафія, і в якій були виховані молоді священики, численні духовні поїздки до Риму, побудова Культурного осередку, душпастирська праця багатьох священослужителів у нашому соборі й багато, багато інших різних подій, які, узяті разом, зробили нашу парафію відомою в діяспорі. Святкування парафія розпочала ще минулого року, 14 жовтня, саме у день Покрови Пресвятої Богородиці, й продовжуватиме їх протягом цілого року. В неділю, 27 січня, відбудеться в соборі концерт колядок за участи церковних хорів та хору СУМ.

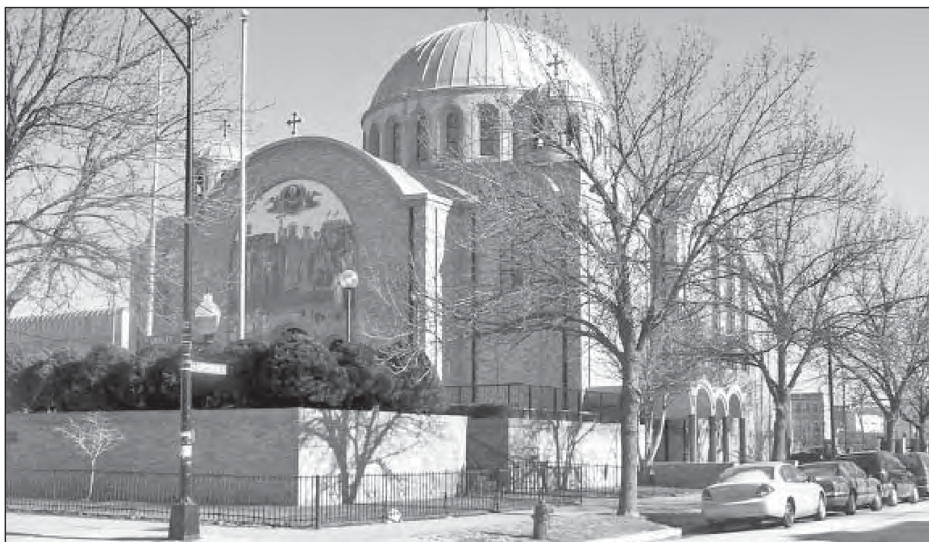
Дата 14 жовтня має для парафіян вагоме значення: 36 років тому, саме в день свята Покрова Пресвятої Богородиці, парафіяни перейшли до свого новозбудованого храму, який освятив Патріярх Йосиф. Тому свято Покрови стало празничним святом парафії. Буде ще не одна нагода цього року згадати переживання парафіян, які тисячним походом з корогвами, з хрестом на чолі, з релігійними піснями, пройшли від православного собору до своєї власної церкви. Це був незабутній похід!

Прийшли до церкви, яку самі збудували за свої щедрі пожертви, після того, як 28 липня 1968 року, тоді ще Верховний Архиєпископ і Митрополит Йосиф Сліпий, під час архиєрейської Святої Літургії в Ґранд-парку, в сослуженстві двох митрополитів та наших єпископів, в присутності багатотисячного збору вірних, оголосив створення парафії, яка присвоїла собі назву свв. Володимира й Ольги – це був саме день Володимира. Парафія була створена для тієї частини колишніх парафіян катедри св. Отця Миколая, які, після переходу катедри на григоріянський календар, хотіли зберігати обряд, який винесли з Батьківщини, який в підпіллі зберігали їхні брати і сестри в поневоленій комуністичною владою Україні. На рішення про створення нової парафії була згода тодішнього Єпископа Ярослава Ґабра, і Владика був поінформований, що новостворена парафія буде дотримуватися традиційних практик Української Греко-Католицької Церкви. Владика навіть підшукав був для нової парафії маленьку церковцю, з якої парафія не скористалася, бо це була маленька капличка і не могла задовольнити великого числа парафіян новоствореної парафії. Тому провід новоствореної парафії прийняв рішення побудувати церкву, відповідну до потреб. Парафіяльна рада на позицію пароха знаходила священників, які були віддані ідеї зберігання наших традиційних вартостей, підтримували громадську діяльність нашої спільноти. Тому то й був побудований наш Культурний осередок, щоб не тільки служити приміщенням для церковних цілей парафії, але також місцем для плекання нашого культурного життя.

Особливою рисою новоствореної парафії була не тільки вірність прадідівському обрядові, але також змагання за завершення нашої Церкви патріяршим устроєм, яке базується на тих прерогативах, що їх мали на увазі наші владики, які в 1596 році підписували Берестейську унію. Сьогодні надання нашій Церкві патріяршого завершення – це вже тільки питання часу.

У цей ювілейний рік парафіяни свв. Володимира і Ольги повинні відчувати душевний спокій і радіти, що не зійшли з дороги, продовжуючи зберігати свою традиційну церковну обрядовість, і можуть бути певними, що одного дня будуть зроблені вагомі рішення стосовно нашої Церкви, виходячи із потреб її вірних, спрямованих на прославу Бога і спасіння їхніх душ.

Лука Костелина

Собор свв. Володимира і Ольги.

Свято Богоявлення в соборі свв. Володимира і Ольги.

Українське Різдво в Каліфорнії

Один з моментів „Різдва-2008" у Сакраменто.

САКРАМЕНТО, Каліфорнія. – 5 січня в місті Сакраменто відбувся черговий Різдвяний фестиваль української християнської пісні та поезії „Різдво-2008". Цього року він був уже 16-им з черги і за цей період набув популярности не лише серед українців і навіть не лише в Каліфорнії.

На цей раз „Різдво-2008" прийняла американська церква „Adventure Christian Church" (6401 Stanford Ranch Road Roseville, CA), а це значить, що тут існує духовно-культурний міст для християнського спілкування різних етнічних громад, котрі населяють Каліфорнію.

У програмі фестивалю взяли участь як місцеві музиканти, декламатори, пастори, так і гості з інших штатів і навіть з України. Фестиваль відбувався у різдвяному настрої, був сповнений глибокого духовного змісту.

Не обійшлося і без щедрих різдвяних подарунків, котрі для організаторів „Різдва-2008" передала від імені головного спонзора фестивалю – Української Федеральної Кредитної Спілки з Рочестеру, Ню-Йорк, її керівник Тамара Денисенко. Присутнім напевне також запам'ятався схвильований виступ гостя з України – голови Всеукраїнського Союзу Об'єднань євангельських християн-баптистів, доктора богослов'я В'ячеслава Нестерука.

Павло Лаврущак

Посвячення Дерева фундаторів

Ніна Василькевич

ВОРЕН, Мишиґен. – 1 грудня 2007 року відбулася довгоочікувана і незабутня подія в школі парафії Непорочного Зачаття: посвячення Дерева фундаторів, пам'ятних цеглин та Плити спонзорів Будівельного фонду.

Вітальня нової добудови до школи виглядає сьогодні святково і урочисто. Тут знаходиться Дерево фундаторів, виготовлене мистцем Петром Марфеєм. Воно оздоблене українським орнаментом, з гранітним стовбуром та золотими, срібними і бронзовими листками. На листках розміщені прізвища людей і організацій, які надали фінансову допомогу школі. Деякі листочки ще не заповнені. Це тому, що автори сподіваються, що в майбутньому з'являться нові жертводавці.

(Закінчення на стор. 11)

Градуанти школи парафії Непорочного Зачаття 1974 року біля Дерева фундаторів, зліва: Гелен Ониськів, Рома Біла-Тобянська, Дарія Крива-Грега, Роман Дацків, Христина Стасів, Донна Кучер, Марта Король-Скальчук, Надія Стеткевич-Фігач.

Українська Євангельська церква

закликає:

Вивчайте Біблію, живіть за Словом Божим!

На пожертви нашої громади щотижня на цьому місці ми стисло розповідаємо про кожну з 66 книг Біблії

80. Перша книга царів, 17: пророк Ілля проти царя Ахава

Пророк Ілля прийшов до царя Ахава з міста Тішби і сказав цареві, що за відступництво від Бога не буде в Ізраїлі дощу аж доки пророк не скаже своє слово. За такі слова хотів Ахав вбити пророка, але Ілля сховався на березі потоку Керіт і жив там у молитвах. Їжу йому приносили круки. А на землі сталася велика посуха, за нею почався голод. Потік висох, та Ілля знайшов притулок у бідної вдови з Сарепти, сина якої врятував від смерти. У царя був служитель Овдій, який під час жорстокого вбивства служителів Бога заховав сто з них у печері і годував своїм хлібом. Коли Ілля зустрів Овдія, то послав його до царя з викликом на особисту зустріч. Ілля наказав цареві зібрати на горі Кармел усіх служителів поганських богів Ваала і Астарти на двобій з ним, пророком справжнього Бога.

Запрошуємо Вас до Української Євангельської церкви в місті Юніоні, Н. Дж. У нашій церкві проводяться Божі Служби: щонеділі – о 10:30 ранку, а також щосереди –о 7-ій години вечора. Кожної неділі, о 9:30, діють школи з вивчення Біблії – для дорослих і дітей. Щосереди, о 5-ій вечора, проводиться роздавання харчів для потребуючих. Наша адреса: 2208 Stanley Terrace, Union, NJ 07083. На цю адресу можна надсилати запитання з приводу прочитаних переказів Біблії. Телефон: (908) 686-8171. Електронна пошта: ueag@verizon.net

Пастор **Володимир Цебуля**
Тел.: (908) 591-0800

Концерт українських колядок

САКРАМЕНТО, Каліфорнія. – Члени і друзі Товариства збереження української спадщини організували 22 грудня, за участи музичної студії Олі Герасименко-Олійник, активного члена Товариства, виступи дітей, які вивчили українські колядки. Виступ дітей з парафії св. Андрія Первозваного був дуже цікавим. До нього, як вертепна група, приєдналися учасники танцювального ансамблю „Калина", яких для коляди зібрала учасниця ансамблю Ірина Гелетюк.

Розпочався концерт колядкою „Добрий вечір тобі, пане господарю!" у виконанні всіх учасників, яким на бандурах підігравали бандуристи ансамблю Школи українознавства (керівник О. Олійник, учні Люба і Надя Клименки, Аніта Ющук, Олена Марків) та родина Романа і Олесі Рітачків, які приїхали з Вівервілу. Далі ведуча програми Наталя Кохана привітала гостей, а зокрема віце-посадника міста Ранчо Кордова Лінду Бhistorical з чоловіком, які прийшли послухати звуки бандури. Діти Недільної школи Марта і Тарас Парки, Оксана Фаєк, Христина Шевчик, Марко і Софія Рітачки, Юрко Коханий мол., Петро Ващик мол., Данило Шевчик розпочали колядування.

Гарно виконали три віночки українських колядок на бандурах учасники дитячого ансамблю бандуристів, а за ними шестирічна Софійка Соколович відіграла „Небо і земля" на скрипочці. Колядки співали Олександер П'явка, Ангеліна Сушик (вона вивчила грати дві колядки на бандурі), Анна Гашнікова, Люба і Надя Клименки. Перший виступ з бандурою відбувся в Олександри Скринник, Віра Клименко і Тамара Ромасьо під акомпаніямент бандури дочки Олі Ромасьо виконали авторську пісню Т. Ромасьо „Ця таємнича ніч". Оля Шевчик-мама (флейта) і Данило Шевчик-син (фортепіяно) заграли цікаву обробку „Щедрика", а також родина Рітачків заспівали під бандури „Спи, Ісусе, спи".

Бандурист Анатолій Хащук та співак Федір Задоянчук виконали в'язанку українських колядок, а тріо у складі О. Герасименко (бандура), Лесі Соколович (скрипка) і О. Шевчик (флейта) виконали „Три славнії царі" і „На небі зірка сіяє".

Новостворений гурт „Калина" (Іван Шевчик, Ірина та Оксана Гелетюки, Степан і Соломія Кріштафовичі, Ірина Тишкевич, Марія Михайлишин, Остап Коханий, Ростик Соколович, Олена Марків, Тарас Паращак) порадував глядачів українськими вбраннями та щедрівкою. Усі приcутні закінчили концерт відомою колядою „Нова радість стала". Кращі точки концерту були відібрані до великого українського Різдвяного фестивалю, який відбувся 5 січня в Розвілі, Каліфорнія.

Юрій Олійник,
голова Товариства збереження української спадщини

Учасники концерту виконують коляду „Нова радість стала".

Ансамбль бандуристів Школи українознавства в Сакраменто.

Посвячення...

(Закінчення зі стор. 10)

Навпроти дерева стоїть Стіна пропам'ятних цегол, яку запроектувала Марта Король-Скальчук у стилі української вишивки, з мармуровими плитками і назвою школи, шкільним знаменом і тризубом. Стіну довкола цегол майстерно розмалював і П. Марфей. На іншій стіні висить велика Плита спонзорів Будівельного фонду, на якій виписані в золоті імена всіх установ і родин, які спонзорували різні кімнати школи. Ця плита прикрашена українським візерунком із скляних кахлів, спроєктованих М. Король-Скальчук. Додаткові менші плити спонзорів висять коло кожної спонзорованої кімнати в школі.

Проект спонзорів Будівельного фонду, Дерева фундаторів і Стіни пропам'ятних цегол започаткувала М. Король-Скальчук під час освячення землі під добудову у дворі школи в 2001 році. В цю суботу вона мала честь провадити вечором. Посвячення збагатив своєю присутністю Владика Гліб Лончина, абітурієнт нашої вищої школи. У 2002 році, коли Владика Гліб був промовцем на шкільному бенкеті, він загостив до нашої школи і поблагословив землю, на якій сьогодні стоїть нова добудова. При вході на залю студенти 12-ої кляси Ляриса Куниська та Богдан Бойко привітали Владику Гліба, о. Даниїла Чайковського, о. Пилипа Сендрика і о. Володимира Рибицького традиційним українським звичаєм із хлібом і сіллю. Після цього вони привітали всіх гостей у новій руханковій залі. До гостей із привітальними словами звернулися М. Король-Скальчук, студенти школи Анастазія Новачинська і Аня Нона (11-та кляса), Давид Белей і Тетяна Легутяк (2-га кляса), Марта-Марія Залівська (4-та кляса) і Даньо Стасів (5-та кляса), о. Даниїл – адміністратор школи і парох церкви Непорочного Зачаття, Леся Лаврин – директорка школи, Стефан Стасів– президент шкільної ради.

Гості були запрошені до вітальні, де відбулося посвячення Плити спонзорів Будівельного фонду, Дерева фундаторів і Стіни пропам'ятних цегол. Після посвячення Владика Гліб привітав громаду теплими словами, пригадавши, як був колись студентом цієї школи, як пізніше з радістю зустрічався з учителями та студентами. Він підкреслив важливість існування нашої школи для української громади.

Юрій Тарнавський привітав організаторів та гостей на цій незвичайній зустрічі і вручив о. Даниїлові пожертву на будівельний фонд від Української Кредитової Спілки „Будучність" в сумі 2.5 тис. дол.

Інформація про посвячення була донесена до парафіян церков Непорочного Зачаття та святого Йосафата, які не могли бути присутні на цій урочистій події, з допомогою летючок у церковних бюлетнях, де організатори подякували всім, хто був причетний до цього посвячення, а також запросили до подальшої підтримки нашої школи.

Коляда на вулицях Ню-Йорку

У дні Різдвяних свят на вулицях долішньої частини Ню-Йорку можна було бачити багато груп українських колядників. Пластові новачки зі Станиці в Ню-Йорку 12 січня ходили з колядою в українській дільниці міста, де й зустрілися з колядниками 125-го Відділу Союзу Українок. Фото: Ева Яремчук

Капеля бандуристів шукає диригента

ДІТРОЙТ. – Українська капеля бандуристів ім. Тараса Шевченка шукає нового диригента. Після майже 12-річного перебування при кермі капелі Олег Махлай відходить з посади мистецького керівника і диригента капелі при кінці концертового сезону 2007-2008 років. О. Махлай є активним членом Капелі від 1987 року. Перед обранням на мистецького керівника він був заступником диригента капелі. Завдяки йому капеля збагатилася талановитими бандуристами й співаками усієї Північної Америки.

Тепер О. Махлай плянує трохи відпочити з своєю родиною і розглянути інші можливості участи в музичному житті.

Під час своєї праці на посаді диригента О. Махлай співпрацював понад вісім років з Анатолієм Мургою, президентом капелі. Разом вони випустили п'ять різних музичних записів, організували тури, концерти та інші імпрези в Північній Америці, Европі та Україні. О. Махлай сказав: „Однією з засад успіху капелі стало добре адміністративне керівництво. В мене немає жодних сумнівів, що капеля далі процвітатиме, зближаючись до століття свого існування в 2018 році".

Створено Комітет з пошуку нового диригента, який працював би з капелею не пізніше 1 вересня 2008 року. Комітет знайде кандидатів, проведе з ними інтерв'ю і подасть свої рекомендації для остаточного вирішення. Згідно із статутом капелі, диригент обирається голосуванням членів капелі.

За дальшими інформаціями можна відвідати інтернет-сторінку: www.bandura.org. Електронна пошта: ubcpresident@bandura.org. Тел.: (734) 658-6452.

Анатолій Мурга

Менор-коледж святково зустрів Новий рік

о. Мирон Ґрабовський освятив цілий будинок.

Сестра Джермейн Сеніта, ЧСВВ.

ДЖЕНКІНТАВН, Пенсильванія. – Восьмого дня нового 2008 року жіночий хор „Мадриґаль" академії св. Василія Великого, під проводом сестри Джермейн Сеніти, ЧСВВ, перейшли Фоксчейс Ровд, супроваджаючи о. Мирона Ґрабовського, щоб, згідно з давньою християнською традицією, поблагословити будинки Менор-коледжу. У бібліотеці „Базиліяда" їх зустріла Сестра Кекилія Юрасінська,ЧСВВ, президент Менор-коледжу, словами „Христос рождається!".

Після обміну сердечними святковими вітаннями і побажаннями, о. М. Ґрабовський, починаючи від входу до бібліотеки, посвятив цілий будинок, під милозвучний спів жіночих голосів. Після того священослужитель і хор „Мадриґаль" перейшли до гуртожитку, а відтак до музею та будинку „Матері Неустаючої Помочі", де, між іншими, розміщені викладові залі, ляборotorії, кафетерія, каплиця і бюро декана студентів сестри Франціски, ЧСВВ.

„Слава Богу, що ми мали нагоду розпочати цей Новий рік такою гарною та вдало виконаною церемонією", – сказала сестра Кекилія, дякуючи о. М. Ґрабовському й всім присутнім за участь у торжестві.

Ддо успіху цієї приємної події суттєво причинився хор „Мадриґаль" академії св. Василія Великого.

Додаткові інформації про Менор-коледж та його різні програми навчання можна одержати телефоном: (215–884–2218); електронно: www.manor.edu; або листовно: Manor College, 700 Fox Chase Rd. Jenkintown, PA 19046.

Микола Рудницький

Хор „Мадриґаль" академії св. Василія Великого.

Три-ї царі, де ви йдете..?

СІЕТЛ, Вашінґтон. – Велике свято українців Сіетла відбулося 12 січня. Не одне серце розпружилося в „Highland Community Center" міста Белев'ю від почутої рідної мови, мелодій, від красиво одягнених людей, від веселощів, які проймали все єство. Забіжу наперед і скажу, що глядачі не розходилися після закінчення вистави, підходили до мікрофону і колядували. Організатори вечора – Сіетлівська група Пласту (голова Аня Гнатейко). Пластуни, їхні батьки і виховтелі, просто добровольці-ентузіясти – всі брали участь.

Професійно, творчо продуманий сценарій відобразив найголовніші традиції, звичаї. Спершу Святвечір з 12 пісними стравами, найважливіша із яких – кутя. Потім був Вертеп – театралізована сцена народження Христа. Далі – колядування.

А потім зустрічали Новий рік. Не лилось рікою шампанське, але було цікаво. Хлопчики засіяли наш дім (на той час концертну залю) зерном, щоб велося все якнайкраще, щоб жили в багатстві матеріяльному і духовному .

Леся Прокіпчук

Святвечір у Сіетлі.

Гості свята, яке організували пластуни Сіетлу.

Ось вона – кутя!

Архіви Бібліотеки ім. Симона Петлюри в Парижі – в Інтернеті-мережі

Спонзори і виконавчий комітет Меморіяльного фонду ім. Симона Петлюри.

ЧИКАҐО. – Архіви – це сховище документів, які зберігають пам'ятки минулого для наступних поколінь і за якими твориться синтезу історичних висновків в контексті не тільки сучасного державотворення, а й майбутнього. Таким сховищем державних архівів Української Народної Республіки та її діячів є вже понад 80 років Українська бібліотека ім. Симона Петлюри в Парижі. За словами архівознавця д-ра Марини Палієнко, ця унікальна інституція „не тільки символізує життєдайність української ідеї, але й представляє українську культуру в західньому світі". Попит на інформацію про УНР та діяльність Голови Директорії С. Петлюри сягає від Парижу до Камчатки, розповідає директор бібліотеки д-р Ярослава Йосипишин, яка веде облік всіх заяв на матеріяли, які треба знайти в архівах і зробити копії для замовників.

З ініціятиви добродія бібліотеки Миколи Кочерги засновано в Чикаґо Меморіяльний фонд ім. С. Петлюри під патронатом УККА, відділ Ілиной, з метою збирання коштів на упорядкування, систематизацію, реставрацію та комп'ютеризацію архівів. Кошторис цієї копітної праці складає приблизно 100 тис. дол. Все це не можна здійснити без фінансової підтримки діяспори.

19-28 жовтня 2007 року відбулася документальна фотовиставка в Українському Національному Музеї в Чикаґо. На відкритті, у виповненій гостями ґалерії, куратор Олександра Дяченко-Кочман підкреслила суттєвий зміст унікальної фотовиставки.

Головний доповідач, гостя з Парижу Я. Йосипишин ознайомила присутніх з не усім відомими подробицями біографії С. Петлюри і поділитися досвідом діяльности та перспективами бібліотеки. Було приємно бачити на фотовиставці велику кількість учнів Шкіл українознавства та членів молодіжних організацій.

Появі цієї історичної фотовиставки, яка чекала свого часу 80 років, необхідно завдячувати Українському Національному Музеєві та щедрому спонзорові – Кредитівці „Самопоміч" в Чикаґо, без фінансової допомоги котрої фотовиставка не відбулася б.

В неділю, 21 жовтня, після слова настоятеля Української Католицької Церкви свв. Володимира і Ольги о. архимандрита Івана Кротеця про С. Петлюри та його державницьку діяльність, на тлі співу зведеного хору, під диригуванням д-ра Василя Трухлого, художнього керівника хору Української Православної Церкви св. Андрія, очолив спільну Панахиду за упокій душ св. п. С. Петлюри та полеглих за волю України Владика Інокентій, Єпископ-емерит Української Католицької Єпархії св. о. Миколая.

Благодійний бенкет відкрив голова Фонду М. Кочерга з закликом до апелю присутніх колишніх військових ветеранів. Прощальний поклин, який виконав на сурмі Іван Яресько, надав особливої атмосфери.

Ведуча Галина Кулешко вміло пов'язала різноманітну програму. У відсутності Архиєпископа Західньої Єпархії Української Православної Церкви в США Всеволода, спадкоємця Лицарів Армії УНР, слово-привіт виголосив о. декан Богдан Калинюк. Чоловічий квартет „Жайвір" виконав молитву „Благослови, душе моя, Господа" (музика Кирила Стеценка). З теплим схваленням заходів для допомоги бібліотеці звернувся до присутніх Генеральний консул України в Чикаґо Василь Корзаченко. До цих слів подяки приєдналися голова УККА Павло Бандрівський; від Кредитівки „Самопоміч" – президент Ради директорів Михайло Кос та президент і виконавчий директор установи Богдан Ватраль. В своїй доповіді Я. Йосипишин звернула увагу на конкретні завдання і потреби бібліотеки.

Після обіду програму збагатив 13-літній переможець конкурсу юних піяністів Василь Ільчишин, виконуючи „Елегію" (муз. Василя Калинникова). Зворушливим був привіт д-р Тамари Чабанівської-Тимцюрак від нащадків воїнів Армії УНР, яка словами свого батька Василя Чабанівського, генерал-хорунжого Генштабу, висловила непохитну відданість ідеям С. Петлюри його вірних побратимів.

Виступ Алли Курильців (сопрано) та Оксани Підручної (фортепіяно) зачарував присутніх. Овації заслужили прекрасно виконані пісні „Ой вербо, вербо" (сл. В. Пачовського, муз. С. Людкевича) та „Родимий краю" (сл. В. Шашкевича, муз. З. Матюка). Несподіванкою для присутніх був документальний телефільм „Непрощені" – про національну боротьбу в 1917-1920 роках. Витончені голоси квартету „Жайвір" (Володимир Дуда – керівник, Роман Сидорук, Богдан Кулешко та Анатолій Руденко) полонили душі слухачів. Публіка, стоячи, вслухалася в чудову гармонію їхнього виконання „Чуєш, брате мій" (сл. Богдана Лепкого, муз. Левка Лепкого) та „Гей у лузі червона калина" (слова і музика Степана Чарнецького).

Офіційну частину бенкету закінчив молитвою о. архимандрит І. Кротець, а присутні заспівали „Молитву за Україну."

Цими заходами Меморіяльний фонд ім. С. Петлюри започаткував акцію збору коштів на створення комп'ютерної бази архівних фондів Української бібліотеки українською, французькою та англійською мовами з метою забезпечення можливостей вивчення та використання збережених матеріялів в українських студіях науковцями з України, Франції, США, Канади, інших країн.

Для збору коштів в Кредитівці „Самопоміч" в Чикаґо відкрито рахунок 107572. Кореспонденцію та пожертви просимо надсилати за адресою: Symon Petlura Memorial Fund, 2247 W. Chicago Ave., Chicago, IL 60622. Тел.: (708) 344-7909. Електронна пошта: hrushetsky@yahoo.com.

Галина Грушецька

Зліва: Ярослава Йосипишин, Микола Кочерга, Олександра Дяченко-Кошман.

Українці з Илиною допомагають збудувати сиротинець

Єпископ Ігор Возняк урочисто відкриває сиротинець.

ПЕЙЛОС-ПАРК, Илиной. – Три роки тому сестри Служебниці Непорочного Зачаття Марії перебрали від Отців-василіян будівлю в Золочеві, Львівська обл., і постановили цю будівлю перетворити на будинок родинного типу для сиріт, що є новою ідеєю в Україні. Тут мешкатимуть сироти віком від п'яти до 17 років. Програма базуватиметься на групі з семи сестер, серед яких має бути вчителька, соціяльний працівник і психолог. Дітям має бути надано можливість розвиватися у спорті, музиці, драматичному мистецтві, і що найважливіше, вони відвідуватимуть звичайну школу.

Два роки тому сестри почали збирати кошти у Західній Европі, Канаді і США. Це завдання припало Ірені Гаєцькій, а парафіяни Різдва Пречистої Діви Марії в Пейлос-Парку, де є парохом о. Василь Салковський, розпочали кампанію збору коштів. Спочатку ми збирали серед своїх парафіян, а пізніше цю акцію розповсюдили на інші українські католицькі церкви великого Чикаґо.

У листопаді і грудні минулого року генеральна настоятелька згромадження сестра Дженіс Солюк проводила візитації осідків в Канаді та США. У неділю, 2 грудня 2007 року, вона, а також сестра Мішел, настоятелька провінції в Америці, взяли участь в бенкеті, що відбувся в парафії для усіх запрошених з великого Чикаґо. У бенкеті взяв Генеральний консул України в Чикаґо Василь Корзаченко з дружиною Ольгою.

Сестра Дженіс розповіла, що сиротинець офіційно відкрив 18 жовтня 2007 року Єпископ Ігор Возняк разом із провінційною настоятелькою згромадження в Україні сестрою Любов'ю Старжинською. Більшість завдань вдалося виконати самостійно. Саме будівництво, а також упорядні земельні роботи, в цілому завершено. Але в каплиці відсутні меблі, пральня не має пральних машин і сушарок, кухня не має кухонного обладнання, столів, стільців. Сестра Дженіс закликала українську громаду Канади і Північної Америки допомогти у впорядкуванні сиротинця, надати кошти для харчування та освіти сиріт.

Крім приміщення у Золочеві, існують доми Сестер-служебниць в Києві, Львові, Перегінську, Надвірній, Бережанах і Стрию.

Програму завершив виступ сестри Мішел, яка повідомила, які послуги і програми надають сестри в США, котрі мають свої доми в Стемфорді і у Філядельфійській єпархії.

Подальшу інформацію про збір фондів на сиротинець можна отримати у Ірени Гаєцької, тел.: (708) 361-8854, електронна пошта: Irene.gajecky@yahoo.com, чи через парафіяльну канцелярію, тел.: (708) 361-8876. Пожертви просимо надсилати на адресу: Nativity BVM Orphanage Fund, 8530 W. 131st St., Palos Park, IL 60464.

Ірена Гаєцька

Молитва біля сиротинця у Золочеві.

ПОСТАТІ

Олекса Гасин-„Лицар“, вроджений вояк

Ярослав Розумний

У 2007 році сповнилося 100 років від народження кількох провідних осіб українського визвольного руху минулого століття, між ними й полковника Олекси Гасина-„Лицаря”, шефа Головного військового штабу Української Повстанської Армії (УПА), посмертно, в 1952 році, підвищеного Українською Головною Визвольною Радою (УГВР) до ранґи генерал-хорунжого. О. Гасин належить до провідних постатей українського пантеону XX ст.

Як і багато його визначних ровесників, він формувався на незавершених сподіваннях, які несла Перша світова війна, на ідеях Пласту, який тоді був леґальною формою військового вишколу української молоді, і на принципах патріотизму, що плекалися в Українській Військовій Організації (УВО), а відтак в Організації Українських Націоналістів (ОУН).

Маючи схильність і непересічний талант військовика, О. Гасин займав пост військового референта в Крайовій Екзекутиві ОУН, а згодом – при центральному Проводі ОУН за кордоном. У цій ролі він близько співпрацював з головою Проводу полковником Євгеном Коновальцем і з ним готував перший український „Військовий підручник”.

О. Гасин народився 18 липня 1907 року в Конюхові Стрийського району в родині Івана Гасина й Катерини (Корінець), яка померла, коли Олексі було 13 років. Початкову освіту закінчив у Конюхові в році смерти матері, а гімназію (з відзначенням) – у Стрию 1928 року. Вищу освіту здобував у Львівській Політехніці.

В 1938 році одружився зі своєю гімназійною товаришкою – Ольгою Паляничкою, яка в тому часі була головою Союзу Українок Стрийщини. В їх сім’ї був син Олег (1940-2007) та дочки – Оксана (1942) й Одарка (1943).

В Канаді проживали приятелі й близькі співробітники О. Гасина – покійний Михайло Лисейко з дружиною Анастазією, двоюрідною сестрою Олекси, та двома синами, покійним Ігорем і Остапом; покійна Анна Гриценко – двоюрідна сестра Олекси з дочками Оксаною (Розумною), Вірою й Зорянною (Луговою); покійний Михайло Біраковський – двоюрідний брат Олекси з дочками Миросею (Гренчишин) і Вірою (Марчук) та дальший родич Олекси Мирон Барабаш з дітьми Ларисою, Андрієм і Марією. Проживав у Вініпезі, родом з Конюхова, Михайло Баняс (з дітьми Мартою, Марійкою, Любомиром і Іваном). Як член боївки ОУН, він брав участь у визволенні О. Гасина з тюрми в Дрогобичі, й завдяки М. Банясові осередок СУМ у Вініпезі обрав О. Гасина своїм патроном.

Василь Кук, останній командир УПА, називає О. Гасина людиною прямою, щирою, нелукавою, ввічливою й товариською, якому – пише він – чужим було амбітне себевивищування або самопрописання „в вожді”. Був він людиною дії, але поміркованою, зрівноваженою, навіть дещо консервативною. Був практичним реалістом, і такою була його діяльність на пості військового референта Крайової Екзекутиви ОУН, Проводу ОУН та члена й шефа Головного військового штабу УПА.

О. Гасин, як було згадано, близько співпрацював з головою Проводу ОУН полковником Є. Коновальцем, який високо цінив О. Гасина „за вияви його всесторонньої ініціятиви, за його енерґійність у праці, за вроджені військові здібності, за справжню військову освіту, за вояцьку поставу в житті”. В журналі *„До зброї“* (травень і грудень 1950 року), який видавала місія УПА за кордоном, говориться, що чотири останні дні, включно з неділею, 22 травня 1938 року, в Берліні Гасин перебував у товаристві Є. Коновальця. Того ж дня Є. Коновалець одержав телефон з Ротердаму й негайно виїхав туди. Як пізніше виявила голяндська поліція, телефон був від Коновальцевого вбивці „Вельмуда”, „Норберта”, „Вельмуда-Шмідта” – „Валюха” (московського аґента Павла Судоплатова).

Є. Коновалець цінив О. Гасина, уважаючи його добрим військовиком і прикладним штабовим офіцером, який набув військового знання в вишколах реґулярних армій, включно з польською старшинською школою, яку закінчив з високим відзначенням. О. Гасин був добрим знавцем партизанського способу війни й знаменитим підпільником-конспіратором, якого совєтська розвідка кількаразово оголошувала вбитим.

Йому, мабуть, належить і пропозиція змінити тактику дії УПА після Другої світової війни. Враховуючи неспівмірне відношення військових сил Червоної армії й УПА, восени 1946 року УГВР дала доручення командирам та бійцям УПА „спокійно переходити з повстанських форм боротьби на підпільно-конспіративні”. Головний командир УПА ген. Роман Шухевич та майор О. Гасин успішно розв’язують це доручення в часі найбільш посиленого совєтського терору проти УПА.

О. Гасин дотримувався засади, що в модерних обставинах підпільної боротьби найкращу безпеку для підпільника давало місто. Але, на жаль, у його випадку місто стало його трагічним кінцем. Бажаючи побачити своїх дітей, які переховувались у Львові, 31 січня 1949 року О. Гасин потрапляє в засідку таємної совєтської служби. Щоб не датися в їхні руки живим, О. Гасин власним пострілом кінчає своє життя недалеко львівської Головної пошти. З характеру й діяльности генерала О. Гасина бачимо, що підпільна боротьба, а відтак і військова, яка провадилась на кількох фронтах – протипольському, протинімецькому й протисовєтському – була для нього боротьбою соборною всеукраїнською і в ім’я всеукраїнських інтересів.

Хай цих кілька рядків з нагоди цієї великої дати відсвіжать нашу пам’ять про Олексу Гасина й підсилять наше почуття, що в народі нашому були і є люди такої великої посвяти для загальнонаціонального добра. Бо якраз на таких прикладах формуються великі характери, що помагають народові встати з колін.

Канада

Патріярх чернігівської шляхти

Григорій Курас
УВАН у США, Ню-Йорк

Пригадую, як в розмові з визначним українським істориком Оленою Апанович наприкінці 80-их років я повідомив про підготування наукової біографії Петра Дорошенка. Уславлений знавець козацтва зраділа і підтримала мене, хоч зізналася, що одразу подумала про гетьмана Дорошенка.

Нащадок гетьмана Петро Якович Дорошенко народився 15 жовтня 1857 року в родовому гнізді Дорошенків на Глухівщині. Любов і живий інтерес до української старовини, рідної мови й письменства він виніс із своєї сім’ї і проніс через усе життя. Його батько, шкільний товариш Пантелеймона Куліша, зібрав, як на ті часи, чималу українську бібліотеку, передплачував перший український журнал „Основа“, що видавався у 1861-1862 роках в Петербурзі, у побуті завжди користувався українською мовою. Старший брат Петра, Василь Якович, написав роман „На Україні“, поширював по селах Кулішеві „метелики“. Отже, не дивно, що з юних літ Петро відчував себе українцем. Після закінчення Новгород-Сіверської гімназії вступив на медичний факультет Київського університету. І хоча юнак був у близьких стосунках з народовольцями, але революційним рухом не захоплювався, більше цікавився культурно-національними справами. Був близько знайомий з Василем Білозерським, добре знав П. Куліша, Олександра Кониського, Володимира Антоновича, Павла Житецького та інших видатних українських діячів. Вже в студентські роки відзначався ерудицією: напам’ять знав ледь чи не всі твори Тараса Шевченка.

Закінчивши університет з дипломом хірурга, П. Дорошенко працював лікарем в Глухові. Невдовзі одружився з Марією Маркович, правнучкою генерального підскарбія Якова Марковича. Місцеве населення з повагою ставилося до молодого лікаря. За добру службу отримав ордени. Протягом багатьох років П. Дорошенка обирали повітовим та губернським гласним. Але вже з цього часу його головним покликанням було колекціонування пам’яток української старовини, книг, документів. Його бібліотека вважалася однією з найкращих приватних книгозбірень в Україні, а в цінному архіві зберігалися ориґінали гетьманських універсалів, починаючи з Богдана Хмельницького. Водночас колекціонер мав чималу кількість портретів, гравюр, виробів зі срібла та українського скла.

Бібліотека та архів П. Дорошенка привертали увагу багатьох дослідників. Приміром, Федір Уманець, працюючи над монографією про Івана Мазепу, використовував книги й документи з зібрання глухівського колекціонера. Та й сама думка про написання книги була підказана П. Дорошенком. Знавець українських родів та геральдики мав, за свідченнями сучасників, надзвичайну пам’ять. Його племінник Дмитро Дорошенко вже на еміґрації писав, як він любив слухати оповідання свого дядька – живого архіву відомостей про місцеву старовину. Сусід П. Дорошенка Павло Скоропадський дуже тепло згадував про нього в своїх „Споминах“. Зокрема він відзначав: „Петра Яковлевича я любив і поважав... Він мав на мене великий вплив, коли я був молодим, в напрямі розвитку любови до історичного минулого нашого краю“.

З 1903 року П. Дорошенко активно працював в Чернігівській архівній комісії. У 1908 році його обрали директором пансіону-інтернату для бідних дворянських дітей. Сергій Хитун, один з його колишніх вихованців, у спогадах, виданих у Каліфорнії у 1975 році, згадував, як розумно та успішно керував дворянським закладом П. Дорошенко. Він був суворим, але справедливим і чуйним до вихованців та тих, хто їх обслуговував. Вихованці, за його словами, поважали свого директора і трохи побоювались. За імпозантність та

(Закінчення на стор. 23)

Війна в Абхазії – ще одна стратегічна провокація Росії

До 15-річчя збройного конфлікту на території Грузії

До „Свободи“ надійшло з Києва свіже число часопису „Україна“, у якому вміщено матеріяли про участь українців у грузинсько-абхазькому конфлікті 1992-1993 років. Ця публікація – важливий причинок до вивчення новітньої історії, деякі сторінки якої залишилися призабутими. До них належить і війна в Абхазії, що сталася за активної участи Росії.

З розпадом СРСР спецслужби Росії розпочали бурхливу діяльність, спрямовану на відродження впливу Москви на теренах колишньої імперії. На Кавказі була можливість, завдяки підбурюванню сепаратистських настроїв, відірвати від Грузії, з приєднанням до Росі, двох автономій – Південної Осетії і Абхазії.

Коли Грузія проголосила незалежність, в грудні 1991 року у Тбілісі розпочалися бої. Президент незалежної Грузії Звіяд Гамсахурдія був змушений залишити столицю. Почалась громадянська війна, в ході якої президент загинув. Державу очолив Едуард Шеварднадзе, колишній міністер закордонних справ СРСР.

У цей час Абхазія заявила про відділення від Грузії і за підтримки Росії почала створювали збройні формування. 19 березня 1992 року за вказівкою президента Росії Бориса Єльцина почалося озброєння абхазів за рахунок десантно-штурмового полку, який базувався в Гудауті. Сепаратистські збройні формування отримали звідси бронемашини БМП-2, танки Т-72, системи залпового вогню БМ-21 „Град“, протиповітряні системи. Прагнучи відвернути небезпеку, Грузія ще в лютому 1992 року почала перший похід проти Абхазії. Дійшовши до річки Псою, загони через два тижні повернулись до Грузії.

Абхазькі війська, в яких раптом з’явились авіяція і важка зброя, на початку 1993 року перейшли в наступ. Свідки боїв розповідають про особливу жорстокість етнічної війни. Грузинське населення намагалося вибратися з-під вогню літаками чи кораблями. Але „абхази“ відразу збили два пасажирські літаки, затопили судна, які наближалися з моря, тому люди виходили в Грузію гірськими стежками. Е. Шеварднадзе зрозумів, що єдиний спосіб вийти з скрутного становища – переговори з Росією. Він дав згоду на вступ Грузії в СНД і розпочав переговори про розміщення чотирьох російських баз в Грузії.

Е. Шеварднадзе пізніше розповідав: „Давайте правду скажемо: війна в Абхазії була російсько-грузинською. Саме громадяни Росії, вояки і добровольці, вигнали з Абхазії 300 тис. грузин. Чому вони це зробили? Павло Грачев, тодішній міністер оборони Росії сказав: „Ми не можемо втратити Абхазію, тому що з нею ми втратимо Чорне море“. Росія домоглася свого від Грузії“. Під час „абхазької війни“ 1992-1994 років втрати сторін в ході конфлікту складали близько 4 тис. осіб з боку Абхазії та, за рідними оцінками, 10-30 тис. осіб – з боку Грузії.

На підтримку Грузії у її протистоянні проти Росії в липні 1993 року виступив загін Української національної асамблеї – Української національної самооборони (УНА-УНСО) „Арго“. Українці відзначились у бою за містечко Шроми. У конфлікті загинуло п’ятеро українських громадян. Серед важко поранених в Абхазії був Георгій Ґонґадзе. На війну в Абхазії він зголосився добровольцем, але його не прийняли до війська. 17 вересня Г. Ґонґадзе усе ж поїхав в Сухумі, щоб фільмувати події. Він був на лінії фронту вздовж річки Гуміста, коли розпочався штурм. Над його головою розірвався артилерійський набій. Шрапнель врізалася в тіло у 26 місцях. Двоє інших поруч з ним загинули. Осколки так і залишилися назавжди в його тілі. Згодом за ними опізнали обезголовлений труп журналіста, вбитого в 2000 році.

Росія здавна готувала можливий конфлікт між Грузією і Абхазією. Про це свідчить цитата з доповіді у 1961 році секретаря Центрального комітету Комуністичної партії Радянського Союзу Михайла Суслова: „Не сьогодні, то завтра грузини почнуть боротися проти комунізму, за незалежність. Боротьбу з грузинами треба почати з Абхазії. Меґрелії і Сванетії, де утворити автономії, а в кожній з них розпалити національні почуття. Коли почнеться конфлікт, Росія візьме на себе ролю посередника“. Цей плян і було здійснено після розпаду СРСР.

Левко Хмельковський

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Адріян Бриттан ставить оперу

НЮ-БРАНЗВІК, Ню-Джерзі. – Відомий американський дириґент і скрипаль українського походження Адріян Бриттан готує прем'єру романтичної опери Жака Офенбаха „Казки Гофмана" у „Mason Gross Performing Arts Center" в Ню-Бранзвіку, Ню-Джерзі. Вистави відбудуться 1,3, 8 і 10 лютого, У п'ятниці початок о 8-ій год. вечора, у неділі – о 2-ій год. по полудні. У виставах беруть участь досконала симфонічна оркестра і хор Ратґерського університету, співочі студенти унверситету і ряд професійних солістів. Режисер – Дона Ван з Метрополітен-опери, Ню-Йорк. За квитками слід телефонувати на число: (732) 932-7511.

А. Бриттан саме повернувся з України, де поставив дві опери Джакомо Пучіні українською мовою у Дніпропетровську і тепер готує такі ж вистави у Львові.

Л. Хм.

Адріян Бриттан і концертмайстер Львівської опери Оля Корчинська на репетиції у Львові.

Пісні і вірші Ірини Шинкарук

КИЇВ. – Ірина Шинкарук сама пише музику і вірші, багато концертує в Україні та за її межами. Та цінує перш за все народну пісню, тому й взялася за здійснення проєкту „Глибокий колодязь". Добірка акапельних пісень І. Шинкарук з різних куточків України покликана згуртовувати державу, показати її сильні та слабкі, але завжди, без сумніву, унікальні грані. Записувати спів почали на Божій горі на заході України, потім – на П'ятницькому цвинтарі, танковому заводі, в соляній шахті, на авіозаводі, у винних підвалах в Криму.

„У кожному з місць ми записували 20-30 пісень. На диск відберемо лише одну, найкращу, – розповідає звукорежисер співачки Олександер Потьомкін. – Однак, паралельно збираємося видати мультимедійний альбом, щоб можна було послухати одну і ту ж пісню у різних місцях. Ми докладаємо всіх зусиль для того, щоб звук був справжній, якісний. Пишемо не одним мікрофоном, а п'ятьма, а то й десятьма. Кожна пісня в альбомі буде супроводжуватися історичною довідкою та фотографіями".

І. Шинкарук народилася в 1979 році у Фастові, Київська обл. Дитячі роки провела в Житомирі. Почала свою концертну діяльність з чотирирічного віку в дуеті з батьком Володимиром Шинкаруком.

У 1990 році виграла свій перший музичний конкурс в Житомирі. Потім були перемоги на фестивалях і конкурсах в Луцьку, Запоріжжі, Києві, Донецьку, Бялостоку, Варшаві (Польща), Алматі (Казахстан), Гавані (Куба) та ін. Їй було присвоєно звання „Краща молода співачка України". І. Шинкарук має шість музичних альбомів.

З творчістю І. Шинкарук познайомились жителі Австрії, Греції, Казахстану, Узбекистану, Куби, США, Лібії, Угорщини, Словаччини, Польщі, Німеччини, Франції.

На думку фахівців, І. Шинкарук започаткувала новий напрям у сучасній українській популярній музиці – магічний рок.

Ольга Юхим

Ірина Шинкарук співає на авіозаводі (зліва) і на цвинтарі.

Володимир Заремба – борець за Україну

Володимир Заремба народився 4 липня 1941 року в с. Новожукові (нині Іскра) Рівненського району. Закінчив факультет журналістики Львівського університету. У 1972 році видав повість „Іван Манжура", за яку зазнав переслідувань. Під час перебудови вийшли повісті „Василь Корнієнко", „Скарб Дикого степу", „Подарована краса", трилогія „Три шляхи до вівтаря", збірка оповідань „Подарунок на іменини", нарис „Стежка до села". В. Заремба очолює Дніпропетровське обласне товариство „Просвіта", є радником голови Дніпропетровської обласної ради народних депутатів з питань культури, редактором обласної просвітянської газети „Січеславський край". Його нову повість-роздум „Далеко від України, серцем з Україною" про творче відрядження до США видрукував літературний часопис „Бористен".

У невеликому селі на Рівненщині Володимир Заремба з дитинства спостерігав чудові українські пейзажі, вдихав свіже повітря українських полів і лісів, пив прозору водицю з криничок. Доброта й велич краси української природи запала в його душу на все життя. Але ж були і трагічні сторінки.

… Маленький хлопчик стояв на ґанку своєї хати. А в далекому полі, поміж стиртами соломи, якісь люди перебігали від одного ожереду до іншого… „Мамо, хто це?" – запитав хлопчик. І мама пояснила, що то енкаведисти полюють на патріотів, захисників України. Так майбутній письменник вперше почув про боротьбу українського народу за національне визволення.

Важкі часи переживала Україна в 1960-их роках. У Дніпропетровську звільняли з праці українських письменників, журналістів, людей творчих професій. Українці вирішили боротися за свої права. Склали „Листа творчої молоді", що його вислали за кордон. Автором листа був В. Заремба. Лист підписали 16 відомих у Дніпропетровську діячів мистецтва. Декілька місяців закордонні радіостанції читали цей маніфест, і КҐБ почав переслідувати тих, хто підписав листа. Декілька разів на В. Зарембу нападали на вулиці невідомі „молодики в цивільному". У 1968-1969 роках проти В. Заремби почали слідство. Його врятував академік Федір Овчаренко, який, всупереч протестам спецслужби, полагодив видання першої книги письменника про поета Івана Манжуру.

В Незалежній Україні В. Заремба відзначений медалею „Будівничий України", орденом князя Володимира Великого III ступеня. Письменник брав участь у Міжнародній науковій конференції з українських проблем в Університеті штату Ілиной.

Вся творча, політична і громадська діяльність В. Заремби нерозривно пов'язана з його дружиною Ганною Зарембою, яка теж зазнала переслідувань. Ось що писала в грудні 2004 року в листі Валентина Гончар – дружина класика української літератури Олеся Гончара: „Дякую за надіслану книгу „Фатальний вибір". Прочитала з великим інтересом. Деякі тодішні факти мені були відомі, а ось про

(Закінчення на стор. 23)

Поетична творчість наших читачів

Згадуючи 33-ій
(Уривок)

Згадаю тридцять третій рік–
Жахи ті череп мій ламають!
Я не забуду вже повік,
Як з голоду вмирають.
На пустирях старі й малі,
З опухлими ногами,
Ось тут підліток околів
Обнявши мертву маму.
А ось в рові краса-дівча:
Злилися з небом очі,
Ще тіло здригує в корчах,
А матір черви точать.
Як помогти, як помогти?
Приніс... скропив водою,
В очах життя ще мерехтить,
Спасать треба їдою.
Дивлюсь на трупи, на дівча,
Клену совітський рай...
Дитя мовчить, смуток в очах,
Лиш ручки кажуть: дай...
Прийшов додому, розказав,
Сплакнула в хустку мати,
Дає мені кусок коржа,
Сама, як з хреста знята...
І ось я знов між трупи став,
Горло стиска розпука...
В дитини скривлені уста,
Хрестом на грудях руки...
Я мовчки скинув картуза,
Вклонився їм востаннє,
Несу назад кусок коржа,
Несу у грудях камінь...

Панас Диловський,
в'язень сталінських таборів

До редакції надіслала дочка автора **Валентина Гвозда,** Сиракюзи, Ню-Йорк

Я – свідок московського „раю"

Це був страшний рік 33-ій!
Чекали, чи вже є трава
Блукали люди по городах,
Там, де росла вже лобода.
За Леніна – царів стріляли,
Аристократів і попів.
За Сталіна і за Єжова,
Москва взялась за трударів.
Співали „гнані і голодні",
А гнати було там кому.
Якщо не підеш до колгоспу,
То завезем на Колиму.
У першу „труску" все з комори,
Понесли у колгосп в мішках.
А в другу і третю забирали,
Усе, що було у горшках...
Підводи їздять вулицями,
Кричать: „Виносьте трупів за поріг!"
Той, що подужав – той виносив,
А хто спіткнувся – поруч трупа ліг.
Усе це сталось на Вкраїні,
Що годувала хлібом світ.
Від голоду опухли люди,
Та вимирав народний цвіт.

Михайло Федів,
Лондон, Канада

Матінка-земля вкраїнська

Жовтіє листя у садочку
І вранці холодно стає,
Одягну виткану сорочку,
Тепло підтримаю своє.

І вийду в поле неосяжне,
Де вже працюють трактори,
Та поступово і поважно
Ще сонце сходить до гори.

Моє село, як на долоні,
Маленька річка та поля.
Люблю тебе, люблю до болю,
Вкраїнська матінко-земля.

Дмитро Дорофеєв,
Луганськ

Рідному селу

Василеві Корнелюкові з села Баланівки на Вінничині – 47 років. Після дорожньої пригоди він вже 20 років прикутий до ліжка, пише вірші, які записують на папері його сестра Ніна і племінниця Наталя. Один з віршів В. Корнелюка надіслала до „Свободи"

Галина Невеличко
с. Баланівка,
Вінницька обл.

Крім мене ще хтось
(відчуття зберіг
світанок, полудень і вечір)
оцей так любо
озирав поріг?
Тополі небу підкладають
плечі.
Звіряють хмарам...
Чи не новину?
– Прийшов наш...
з радістю шеренгою котили...
Й доки крайню не мину,
із верховіть – тих самих –
панорамні знімки
в архів моєї пам'яті
складали...
Баланівка!
Дістану фото...
Скільки ж їх припас!
В разі потреби до музею
завітаю.
Красива ти: і в профіль,
і в анфас.
А з висоти, коли у снах
літаю,
– граційна чайка...
В центрі океану
на хвилях – пагорбах
розкрилено пливеш...
І чимсь так солодко
ятриш душевну рану.
І за собою – вдаль –
так невідмовно звеш.

Василь Корнелюк

Я думкою лину в мою Україну

Я і мій чоловік Зенон вітаємо усіх з Новим роком, бажаємо доброго здоров'я, успіхів у праці та в особистому житті! Протягом шести років мого перебування в США я з задоволенням читаю „Свободу" газету і дописую до неї про події в українській громаді Дітройту. Дякую за те, що друкуєте мої матеріяли. Останнім часом бачу, що газета почала друкувати поетичні сторінки, які для мене надзвичайно цікаві, бо я люблю поезію і сама також, буває, щось пишу „в риму". Посилаю Вам кілька моїх поезій.

Ніна Василькевич,
Дітройт, Мишиґен

Зимовий день

Зимовий день із снігу й сонця,
З морозу й вітру поміж віт.
Приємно глянути в віконце:
Як срібно сяє білий світ.
Приємно промести доріжку,
Щоб листоноша не блудив,
Читати в теплій хаті книжку
Про сім заморських древніх див.
Дзвонити і далеко й близько
По телефону всій рідні,
Новинок назбирати низку,
Аби лиш не були сумні.
Нехай собі мете пороша,
Але не прихова вона:
Для нас зима ще й тим хороша,
Що після неї йде весна.

Я думкою лину в мою Україну

Без України, наче без коріння –
Всихає листя, опадає цвіт,
Душа втрачає сяйний дух горіння.
Без України – безколірний світ.
І не одна я думкою все лину
На ту, мою кохану Україну,
З піснями чарівними, мелодійними,
Із друзями приязними
й надійними,
Із духом прадідів
сиваво-полиновим,
Із цвітом вічно юним, калиновим.
Чому з землі, коханої по вінця,
Все доля випихає українця
На чужину? Цього ніхто не знає.
В чужому світі Бог про нас подбає...

* * *

Йдуть у вічність недруги і друзі.
Йде у далеч молодості цвіт.
Але пам'ять у тривожній тузі
Все тримає мрії давніх літ.
Що збулося? Що нам не збулося?
Як нам всі роки ці десь жилося
На землі чужій, але привітній?
Там, на нашій Україні рідній,
Зацвітала щовесни калина,
Солов'ї виспівували в літі.
Чи ж то наша без вини провина,
Що ми все блукали в цілім світі?
Чом тепер не летимо до неї
Разом із синами, із ріднею,
На місця омріяні, святі?
Все змінилося у цім житті.
Не знайти дитинства нам сліди.
Не напитись з юності води.
Де втішав нас мами й тата сміх,
Ми тепер чужі серед своїх.

Літо в Україні

Тендітним, юним листям
Шумлять старі ліси.
Озерце променисте,
Пташині голоси.
Безжурне котить літо
В дитячі мрії-сни
І розсипає квіти
Останніх днів весни.
Стежинка поміж клени
Кудись веде й веде.
Ріднішого для мене
Нема кутка ніде.

Наша мова

Товариство читальні „Просвіта" у Вінніпеґу (Канада) надає фінансову підтримку Християнсько-демократичному союзові в Україні. Ця організація допомагає знедоленим дітям-інвалідам і сиротам. Вона розпочала дитячий проєкт „Чиста душа". Координатор проєкту Наталія Виноградова написала вірш „Наша мова". Ми у Вінніпеґу, усе перечитуємо цікаву газету „Свобода" і пересилаємо цей вірш, щоб по можливості опублікувати його.

В. Карабін, голова
Ю. Носик, секретар

Горить чарівний злотоцвіт,
Як дивний перл, – то наша мова.
На весь людський широкий світ
Палає радість калинова.
Підносить нас і живить нас
Ця магія святого слова.
У душах і серцях вона –
Основа нації, основа.
Вкраїнська мова – то наш стяг,
Одвічний поклик до єднання.
Вона – в набаті до звитяг,
І в ніжнім шепоті кохання.
Як зір серпневий передзвін,
Як срібне джерело цілюще.
Як паростки весни живі,
Так наше слово невмируще.
Чужинці-зайди пропадуть
І зникнуть „рідні" яничари...
А нашій мові – завжди буть!
І не померкнуть її чари.

Наталія Виноградова,
Великий Бурлук, Харківська обл.

Заколядуймо!

Заколядуймо ж, друзі, всі гуртом,
Забувши все, що поміж нами нині!
Нехай обвіє нас одним теплом
Холодний вітер рідної Вкраїни.
Ви ж чуєте, брати, як до лиця
Він припадає ніжности привітом.
Ловіть, ловіть його в свої серця,
Цей рідний вітер,
цей різдвяний вітер!
В цей День Святий ми не чужі,
Ставаймо цьому вітрові
напроти –
І ми відчуваємо в своїй душі
Своєї України ніжний дотик.
Іде Христос по змученій землі
Заходить в кожну
християнську хату,
Він кожному господарю звелів,
Не кидати надій,
а мріяти й чекати.

Семен Качанівський,
Україна

До редакції надіслав
Леонід Царик з Фрідонії, Ню-Йорк.

Патріярх...

(Закінчення зі стор. 18)

ім'я Петро пансіонери прозвали його „Дон Педро". На схилі віку інший його вихованець, Микола Ковалевський, згадував „...його велику постать, широке обличчя з густими бровами над очима і русявим волоссям, яке не підлягало жадним законам симетрії".

Колишній пансіонер писав, що П. Дорошенко ніколи не вживав з ними української мови. Стороною їм пояснювали це тим, що він не хотів стягати на себе підозріння в „українофільстві", бо він і так був відомий з цього приводу і це могло б йому дуже пошкодити. На цьому місці зазначу, що помірковане українофільство було на той час типовим для небагатьох старих українських родин, які ще не були остаточно зрусифіковані. Поміркований і завжди льояльний до влади П. Дорошенко був у близьких стосунках з чернігівськими губернаторами, мав незаперечний авторитет в колах місцевої аристократії. Разом з тим, виразно виявляв своє українство в національно-культурних справах.

Згадати хоча б його участь в організуванні музеїв в Чернігові й Глухові. За його пропозицією Глухівські повітові земські збори асигнували 100 карбованців на встановлення пам'ятника Т. Шевченкові в Києві.

Марія Грінченко та Аркадій Верзілов свідчили, що П. Дорошенко був одним з найактивніших українців серед земських гласних. А на думку Павла Зайцева, П. Дорошенко був, може, одним з небагатьох представників українських верхів, що прагнули національного повороту до свого народу, з яким колись порвали їхні ближчі предки. Отже, не дивно, що після лютневого перевороту 1917 року він заснував в Чернігові українську гімназію і став її першим директором.

Після приходу до влади гетьман П. Скоропадський побажав, щоб на чолі уряду став П. Дорошенко. Але старий діяч рішуче відмовився від цієї пропозиції і погодився лише на працю аполітичну – на пост керівника Головного управління в справах мистецтва та національної культури. Очоливши культурне будівництво в Україні, П.Дорошенко виробив широкі пляни щодо піднесення й розвитку всіх галузей культури та мистецтва. Створення Національного театру, Національної бібліотеки Української держави, Національного архіву, Державної Опери – все це було в його проєктах. Фахівцям доручалось скласти плян організації Національного Архіву, де мали б бути сконцентровані архівні матеріяли з історії України. Особливого значення надавав П. Дорошенко національному театрові. За його ініціятивою Рада міністрів прийняла постанову про заснування в Києві Державного драматичного театру. Український театр мав змогу не сплачувати мита за одержання книг, мав свою печатку, міг звільняти від служби в армії акторів, а головне – отримував державні фонди. Чималу увагу приділяв питанням народної освіти. В одній з постанов уряду за підписами Миколи Василенка й П. Дорошенка йшлося про надання допомоги в розмірі 400 тис. карбованців на влаштування й утримання державних шкіл і гімназій.

Безпосередню участь брав П. Дорошенко у заснуванні українського університету в Києві. Не можна не згадати й те, що під його головуванням була створена авторитетна комісія для проєктування герба України. Очевидно, не було жодної культурологічної справи, яка лишалася поза його увагою. Оцінюючи внесок П. Дорошенка та його соратників у розвиток культури в Україні, П. Скоропадський писав, що ці люди блискуче проводили в життя директиви в хаотичних умовах 1918 року.

В значній мірі успіху справи національного відродження сприяли особисті якості П. Дорошенка. Він справляв незабутнє враження на всіх, хто працював разом з ним або знав його зблизька. То була виняткова культурна, освічена людина, тонкого виховання, м'якої вдачі, але твердого переконання. Сучасники відзначали, що найяскравішою його рисою були чесність і толерантність. Але коли йшлося про українські інтереси, там він не відступав ні на крок. Один з його близьких співробітників, який заховав своє ім'я, писав в некролозі: „І вдача його, і добрі відносини до співробітників, і головне – те, що кожен розумів, що працює під керівництвом людини державного розуму й старожитної незрадливої чесности, викликали у всіх співробітників Головного Управління велику симпатію до Петра Яковлевича".

Коли гетьман П. Скоропадський 14 листопада 1918 року видав „Грамоту" про федерацію з Росією, П. Дорошенко висловив йому свій протест, попри старі дружні взаємини. До того ж попередив, що як буде найменший замах на українську культуру, то він і його співробітники підуть зі своїх посад. Про великий і незаперечний авторитет, яким користувався П. Дорошенко в українських колах, свідчить хоча б такий маловідомий факт. Є. Коновалець, начальник січових стрільців, якому Директорія доручила вести переговори з гетьманським урядом в Києві, вперш у чергу відвідав П. Дорошенка.

Після повалення гетьманату всі міністри були скинуті. Однак, П. Дорошенка просили залишитись на своїй посаді, оскільки всі добре розуміли, що заміни йому не знайти. І він залишився, вважаючи, що служить не режимові, а справі української культури. Складно було старому діячу працювати в нових умовах, але він ще встиг підготувати свято Соборности України. Разом з Директорією П. Дорошенко лишив Київ і виїхав до Вінниці, звідки мав їхати до Кам'янця, але в дорозі, на станції Жмеринка, його умовили поїхати до Одеси, де б він міг підлікуватися, бо занедужав.

Це фатальне рішення привело до страшного фіналу. Справжні обставини трагічної загибелі П.Дорошенка з'ясувати вже неможливо. В липні 1919 року в Одесі був оголошений „червоний терор", під час якого загинуло близько 2 тис. осіб. Був схоплений і П. Дорошенко. Д. Дорошенко, оповідаючи про смерть улюбленого дядька, писав, що знайомі зателеграфували до Х. Раковського. Звідти прийшла відповідь „не зачіпати заарештованого". Але було запізно – П. Дорошенка розстріляли. На другий день чекісти прийшли до вдови і вибачились, мовляв, трапилась помилка, гадали, що це гетьманський міністер П. Дорошенко. І вдові видали тіло для похорон.

Сьогодні вже відома точна дата і місце смерти видатного українця. В ніч з 12 на 13 липня 1919 року в будинку Жданова, де знаходилася катівня ЧК, пролунав постріл, який увірвав життя П. Я. Дорошенка. А вже вранці 13 липня Одеса читала імена розстріляних „чрезвичайкою" „... на підвалині оголошеного червоного терору".

„Сонце Руїни", як називали гетьмана Петра Дорошенка, скінчив свої дні на засланні в Московщині. Але він, принаймні, помер своєю смертю, збереглася могила. Його нащадкові судилася інша, страшна доля. Особисто я ставлю одного з останніх і найяскравіших репрезентантів старої української аристократії Петра Дорошенка в першу шеренгу будівничих національної культури кінця XIX-початку XX ст.

Володимир...

(Закінчення зі стор. 21)

нелегку епопею Вашого життя дізналася з книги вперше, так само, як і про драматичну долю Ваших праць про Івана Манжуру та інших. Дісталося тоді й Олесю Терентійовичу й Вам... Читаючи „Фатальний вибір", не раз дивувалася, де у Вас бралося стільки духу й сил, щоб протистояти тим українофобам, які ще й зараз не перевелися".

Наразі у В. Заремби вже є дев'ять книг про українських письменників, про їх важку долю. Останні книги „Три шляхи до вівтаря", „Фатальний вибір", „Долі", „Живе слово" не залежуються на полицях книгарень. За ці праці громадська організація Українська самостійна академія наук в Дніпропетровську присудила В. Зарембі ступінь доктора філологічних наук – за альтернативною системою атестації наукових кадрів.

В. Заремба – засновник і редактор української національної газети „Січеславський край", яка видається з 1994 року. На жаль, тепер газета тимчасово перестала виходити, бо немає коштів на друкування.

Під час Помаранчевої революції „Просвіта", яку очолює В. Заремба, діяльно підтримувала українського кандидата на посаду Президента – Віктора Ющенка. Президент України на знак подяки подарував В. і Г. Зарембам свою книгу „Історія української гривні" з власноручним підписом: „Ганні і Володимирові Зарембам. Щиро вдячний за українське плече! Щиро! Віктор Ющенко. 26 вересня 2004 року".

Юрій Тисенко,
Дніпропетровськ

ПРЕСОВИЙ ФОНД СВОБОДИ ЗА ГРУДЕНЬ 2007 Р.

250 дол.	Ференцевич Роман	Александрія, В. Ва.
100	Муляк-Яцківський А.	Лос Анжелес, Каліф.
	Дейчаківський Юрій	Норт Потомек, Мд.
	Каркоці Надія і Михайло	Мінеаполіс, Мін.
78	Сидор Олег	Ґлен Елин, Іл.
55	Пелещук Степан	Стемфорд, Кон.
50	Делькевич Люба	Рочестер, Н. Й.
45	Петришин Володимир	Кремфорд, Н. Дж.
	Шевчук Наталія	Вашінґтон Твшп, Н. Дж.
25	Геврик Стефанія	Едмонтон, Алб., Канада
	Коропецька Оксана	Балтимор, Мд.
	Лебедович Міляс	Савана, Джа.
	Легкий Ярослав	Емгерстбурґ, Онт., Канада
20	Плавюк Роман	Монреаль, Квеб. Камада
	Ґвозда Іван	Сиракюз, Н. Й.
	Мандич Петро	Ролінсфорд, Н. Г.
	Сімбровський Віліям	Антйох, Іл.
	Субчак Леся	Кентон, Огайо
	Яциняк Іван	Пасейк, Н. Дж.
15 дол.	Бейґер Богдан	Бафало, Н. Й.
	Коритовський Володимир	Стерлінґ Ґайтс, Миш.
15 дол.	Ломаґа Марія	Вест Палм Біч, Фла.
	Мірчук Микола	Лівінґстон, Н. Дж.
	Рак Володимир	Ню-Йорк, Н. Й.
	Захарків Лідія	Рочестер, Н. Й.
	Деміденко Данило Принада	Ґейтерсбурґґ, Мд.
	Лушняки Ольга і Микола	Чикаґо, Іл.
	Бахнівський Олекса	Елкгарт, Інд.
	Ходонович Дмитро	Вілімантік, Кон.
	Хомик Антін	Порт Шарлот, Фла.
	Шпитко Марія	Чикаюо, Іл.
	Федор Михайло	Флемінґтон, Н. Дж.
	Ґаргаї Анна і Віліям	Ґарфілд, Н. Дж.
	Кусьо Теодор	Ґренбі, Кон.
	Китастий Петро	Лівонія, Миш.
	Мелех Володимир	Торонто, Онт., Канада
	Репіховський Зеновій	Омага, Неб.
	Швець Федір	Розвіл, Каліф.
	Скрипка Володимир	Ґенсвіл, Джа.
	Смага Анна	Сиракюз, Н. Й.
	Сорощак Володимир	Чикаґо, Іл.
	Шереметі Василь і Теодора	Ню-Кесел, Дел.
10 дол.	Школяр Анна	Манагакен, Н. Дж.
	Тур Стефанія	Асторія, Н. Й.
	Жданів Ярослава	Брайтон, Миш.
5 дол.	Гошуляк Остап	Торонто, Онт., Канада
	Кусьо Теодор	Ґренбіґ, Кон.
	Стеткевич Олександер	Тавнтон, Мас.
	Добуш Тарас	Бриджвотер, Н. Дж.
	Феркуняк Марія	Лігайтон, Па.
	Фрідріх Петро	Норт Порт, Фла.
	Клос Марія	Даймонд Пойнт, Н. Й.
	Квасовська Ірина	Таберґ, Н. Й.
	Літепло Сем	Бруклін, Н. Й.
	Лишик Микола	Перт Амбой, Н. Дж.
	Паславська Христина	Бафало, Н. Й.
	Василишин Михайло	Бронкс, Н. Й.
	Возняк Дмитро	Елмвуд Парк, Н. Дж.
	Жарик Андрій	Бел Ер, Мд.
	Разом:	**1,403 дол.**

Щиро дякуємо всім за фінансову підтримку „Свободи" – найстаршої української газети в світі.

ДО СОРОКОВИН ВІДХОДУ

Пам'яті Владики Всеволода

Якужеповідомлялося,(„Свобода", ч. 51), 16 грудня 2007 року в Чикаґо помер Архиєпископ Всеволод, Єпарх Західньої Єпархії Української Православної Церкви США і Титулярний Ієрарх Скопельський Константинопольського патріярхату. Нижче подаємо життєпис Владики Всеволода.

Св. п. Всеволод Коломийців-Майданський

Всеволод Коломийців-Майданський, син протопресвітера Василя і паніматки Марії, народився в Каліші, в Польщі, 10 грудня 1927 року. У 1945 році родина була змушена втікати на Захід. У той час Екзархом Вселенського патріярхату на Західню Европу був Митрополит Серафим, який видавав перепустки православному духовенству Польщі. Так родина Майданських змогла виїхати з Польщі до Німеччини.

Початкову і середню освіту молодий Всеволод отримав у Польщі, відтак розпочав студії богослов'я у Варшавській богословській семінарії. Закінчив їх у Богословському університеті в Делінґені, в Німеччині. У 1949 році вся родина переселилася до Австралії, щоб задовольнити духовні потреби вірних в Сиднеї та інших містах. Всеволод продовжував свої вищі студії в університетах в Сиднеї та Мельбурні. Родина мріяла поселитися в США, де після закінчення Другої світової війни утворилася велика українська громада. Паніматка Марія, не дочекавшися здійснення цієї мрії, упокоїлася в 1952 році. Але вже в 1955 році сестра Іларія і Всеволод отримали можливість еміґрувати до США. Оселилися в Ню-Йорку, де Всеволод розпочав студії в Університеті ім. Єшіва, після закінчення якого був призначений до Медичного коледжу ім. Айнштайна, на посаду психотерапевта. У 1985 році він став на службу в Українській Православній Церкві (УПЦ) Америки, першоієрархом якої був Митрополит Андрей (Кущак). У 1985 році він рукоположив Всеволода у сан ієрея, у 1987 році підніс його до сану архимандрита. Коли того ж року Митрополит Андрей упокоївся, архимандрита Всеволода обрано його наслідником. 27 вересня у Грецькій православній катедрі Св. Трійці в Ню-Йорку відбулася єпископська хіротонія Владики Всеволода.

Від 1987 до 1996 року Єпископ Всеволод був предстоятелем УПЦ в США і висловлювався за прийняття запрошення Вселенського Константинопольського патріярхату УПЦ в США піти під омофор цього патріярхату. Єпископ Всеволод та ієрархи УПЦеркви в США спрямували свої зусилля на поєднання обох цих юрисдикцій, яке відбулося в Осередку Митрополії УПЦ в США у С. Бавнд-Бруці, Ню-Джерзі, в листопаді 1996 року. У 1997 році Владику Всеволода призначено Правлячим Архиєреєм Західньої єпархії УПЦ в США, з катедрою в Чикаґо. У 2000 році його підвищено до сану Архиєпископа, спочатку Собором УПЦ в США, а потім обрано до диптиху Святого Православ'я Священним Синодом Константинопольським. З часу єпископської хіротонії Владика Всеволод брав активну участь в екуменічному діялозі між Православною та Католицькою Церквами. В 2000 році був прийнятий на приватних авдієнціях бл. п. Папою Іваном Павлом II і Бенедиктом XVI.

Архиєпископ Всеволод володів декількома европейськими мовами, був членом Української Вільної Академії Наук та Академії суспільних працівників. У березні 2003 року Президент України Леонід Кучма нагородив Владику Всеволода орденом „За заслуги" III ступеня, за його зусилля в напрямку осягнення єдности православ'я в Україні та благодійну діяльність. Президент України Віктор Ющенко нагородив Архиєпископа Всеволода з нагоди його 80-ліття орденом „За заслуги" II ступеня.

Архиєпископ Всеволод спонзорував декількох студентів богослов'я з України на студії в Греції та в інших країнах. Він був членом Собору Єпископів УПЦ в США. Архиєпископ Всеволод занедужав декілька місяців тому. Він зміг взяти участь 9 грудня у відзначенні його 80-річчя, але упокоївся увечорі 16 грудня.

Пам'ять про нього житиме завжди в серцях вірних. Владика Всеволод залишив у смутку сестру Іларію в Сан-Дієґо, Каліфорнія, та її дітей – Юліанну Креєр в Лос-Анджелесі, Діяну Креєр-Муш – дружину Марка, їхніх дітей Блейд і Конал та Христину Креєр в Сан -Дієґо, як і декількох членів родини в Україні.

Українська Православна Церква в США

Світлій пам'яті Михайла Дужого

У п'ятницю, 25 січня, в церкві Непорочного Зачаття в Гемтремку, Мишиґен, буде відслужено Панахиду за душу св. п. Михайла Дужого – з приводу 35-ої річниці передчасного відходу у вічність. Богослужбу замовили його донька Тамара Дужа-Куропась, брат Ярослав з родиною, приятелі і друзі.

Св. п. Михайло Дужий

М. Дужий був відомою особою не тільки в Дітройті, але також серед української спільноти на поселеннях і в Україні. Мешканці табору в Мітенвальді, Баварія, згадують його не тільки як голову таборової Ради, але, в першу чергу, як патріота і опікуна багатьох тисяч українців, які не бажали повертатися до СРСР, знаючи, що їх там чекає. Крім того, М. Дужий опікувався рейдуючими частинами УПА, вояками Української дивізії, молоддю Пласту і СУМ, сприяв розвиткові українських церков, мистецьких колективів та об'єднань. Один з активних членів громади в Дітройті, колишній мешканець табору в Мітенвальді, вже покійний ред. Петро Рогатинський писав, що М. Дужого називали „Михайлом Добрим".

Переїхавши з Німеччини до США і зупинившись в Дітройті, М. Дужий включився в організоване життя громади і незабаром став душею багатьох організацій, які діяли в Мишиґені. Здавалося, що ця людина мала якесь містичне покликання бути корисною для інших, забуваючи про себе. Всім серцем М. Дужий любив Україну, діяв в українських організаціях, був головним ініціятором створення Української кредитової спілки „Будучність", у якій протягом довшого часу виконував обов'язки секретаря-скарбника. Також його великим зацікавленням була праця в Українському Народному Союзі, де він на багатьох конвенціях виконував функцію голови президії. Його також вважали дуже вдалим посередником у переговорах між групами делеґатів. Автор цього допису мав приємність познайомитися ближче з М. Дужим, коли був на конвенціях делеґатом і кореспондентом „Свободи". М. Дужий був зразком працьовитости і залишив майбутнім поколінням добрий приклад, як можна і треба віддано працювати для громади і України.

35 років від часу відходу М. Дужого у вічність – малий проміжок часу, але нехай цей час стане перед нашими очима, як спогад про людину, яка, покинувши рідну землю, змагалась, не впадала в апатію чи розчарування. працювала для людей, громади, України.

Володимир Левенець,
Ворен, Мишиґен

Ділимося сумною вісткою, що 16-го грудня 2007. р. у Фініксі, Аріз. відійшла у вічність по короткій і важкій недузі на 88-му році життя наша найдорожча МАМА, БАБУНЯ і ПРАБАБУНЯ

СВ. П.

МАРІЯ ОСАДЦІВ ур. САВИЦЬКА

нар. 8-го червня 1920 р. у Звенигороді, Тернопільської обл.

Покійна була довголітньою активною членкинею СУА в Рочестері, Н.Й., а згодом у Фініксі, була активною парафіянкою УКЦеркви св. Йосафата в Рочестері, а останньо Успення Пресвятої Богородиці у Фініксі, а також інших товариств і орґанізацій.

Заупокійна св. Літурґія була відправлена в УКЦеркві Успення Пресвятої Богородиці в суботу, 22 грудня 2007 р. відслужили о. парох Гуґо Соутус і о. Мітрат Андрій Чировський. Покійна спочила на цвинтарі St. Francis Cemetery біля свого мужа Миколи. Залишилися в глибокому смутку:

Доньки – Ірена Зірка Ренстром
– Тереса Ківатінос з чоловіком Раном
– Христина Оля Ґорлі з чоловіком Джаном
Син – Петро Осадців з дружиною Елен
Внуки – Heather Kivatinos, Michael Osadciw з дружиною Laura, Jennifer Fox з чоловіком Jason
Правнук – Graham Parker Fox
Шваґер – Володимир Осадців з дружиною Стефанією і родиною
Шваґерка – Катруся Кобрин з чоловіком Атанасом і родиною
і дальша родина в США, Великобританії й Україні, а також численні приятелі.

Вічна Їй Пам'ять!

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ПІВНІЧНОГО НЮ-ДЖЕРЗІ
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ
з невимовним сумом повідомляє членів
Округи і всю українську громаду, що
22 грудня 2007 р., відійшов у вічність
колишній голова Округи УНС у Джерзі Ситі
та почесний голова Округи Північного Ню-Джерзі

СВ. П.

ВОЛОДИМИР БІЛИК

Нар. 25 липня 1918 р.

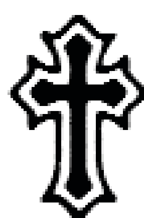
Покійний впродовж довгих років віддано виконував працю секретаря 170 Відділу УНСоюзу та голови Округи в Джерзі Ситі.

Висловлюємо щире співчуття дружині Галині, дочці Ірені, синам Любомирові і Юрієві з родинами.

Пам'ять про покійного Володимира буде завжди з нами!

Вічна Йому Пам'ять!

УПРАВА ОКРУГИ

З великим жалем повідомляємо приятелів і знайомих, що 17 січня 2008 р., в місті Лас Крусес, Н. М. відійшов від нас у вічність на 96-му році життя наш найдорожчий ТАТО, ДІДО і ПРАДІДО

СВ. П.

ЯРОСЛАВ БОБИНСЬКИЙ

Відвідини Покійного відбудуться в п'ятницю, 25 січня 2008 р., в церкві св. Михаїла від год. 10-ої до год. 11:45 ранку.

Похорон відбудеться в п'ятницю, 25 січня о 12-ій год. пол. з церкви св. Михаїла, 1013 Fox Chase Rd, Jenkintown, PA.

Залишені у смутку:

донька	– ЗІРКА з мужем БОГДАНОМ КЕБУЗОМ
внук	– ПЕТРО КЕБУЗ з дружиною ЛЯРИСОЮ
правнуки	– АДРІЯ і АЛЕКСАНДЕР
сестрінка	– ЛЕСЯ РАКОВСЬКА з родиною
сестрінок	– ЮРКО МАСЮК з родиною
братанок	– ІЗ'ЯСЛАВ БОБИНСЬКИЙ
родини	– ҐОТІВ, ГРИЦАЇВ та НАОРЛЕВИЧІВ

Вічна Йому Пам'ять!

ПОДЯКА

Дня 27 березня 2007 р. відійшов у вічність наш МУЖ, ТАТО, ДІДО і ПРАДІД

СВ. П.

д-р ІВАН ПАВЛІЧКА

Наша глибока вдячність Всечеснішому о. Я. Курпелеві – пароховi Української католицької церкви Христа Царя за відвідини хворого в шпиталі перед смертю, уділення найсвятіших Тайн, за молитви в 40-ий день смерти та за слова прощання Покійного на вічний спочинок.

Наша подяка хорові церкви та його диригентові п. Н. Кизимишинові за молитовний спів під час Панахиди, а п. А. Мірчук і п. Т. Сагаті за співслужіння о. Я. Курпелеві в 40-ий день смерти.

Дякуємо промовцям, що своїми спогадами під час тризни вшанували пам'ять Покійного.

Наша глибока подяка д-рові Е. Ґілеві – приятелеві студентських років за зворушливі слова прощання на тризні.

Ми глибоко вдячні інж. І. Чижовичеві, голові спортового товариства „Тризуб" і п. Я. Козакові за спомини про Покійного.

Щира подяка голові філядельфійського УККА Ігореві Кушнірееві за теплі слова прощання. Щиро вдячні д-рові М. Андрейчикові за прочитання листа від наших сватів п. Н. і О. Татунчаків за їх зворушливі слова і співчуття в нашому горі.

Наша глибока подяка п. М. Касянові – щирому і близькому приятелеві Покійного за світлі спомини.

Особлива подяка від нас родинам: Г. і Г. Гасин, О. Василюків і М. Стахур.

Дякуємо похоронному заведенню Флечер-Насевич за старанне переведення похорону.

Ми щиро вдячні всім, що прислали нам квіти, чудові кошики і зложили пожертви на добродійні цілі.

Хай ласкавий Господь винагородить усіх Вас сторицею. Якщо ми несвідомо когось з дорогих нам осіб проминули – просимо вибачення.

Зложили пожертви:

НА УКРАЇНСЬКИЙ ОСВІТНЬО-КУЛЬТУРНИЙ ЦЕНТР:

по 500 дол.	Тетяна Павлічка, Тамара Павлічка;
по 100	Марія і Борис Татунчак, д-р Юрій і Христя Перфецькі, д-р Юрій і Наталка Попель;
75	Борис і Ніля Павлюк;
по 50	Богдан Мізак, Юрій і Петруся Савчак, Люба й Ігор Бугай;
по 25	Галя і Степан Келер, Слава і Генрі Головай.

НА УКРАЇНСЬКИЙ СПОРТОВИЙ КЛЮБ „ТРИЗУБ":

по 500 дол.	Тетяна Павлічка, Тамара Павлічка, Ярослава і Роберт Лі;
по 100	Марія і Борис Татунчак, Ігор і Марія Чижович, Ярослав і Калина Козак, Дана Кульба;
по 50	Мирослава і Юрій Паладій, Анізія та Ігор Мірчук, Богдан Мізак, Євген і Наталія Луців;
по 25	Микола і Марія Касіян, Ігор і Дарія Кушнір, Галина і Йосип Рей.

НА ЗУАДК:

по 200 дол.	Тетяна Павлічка, Тамара Павлічка
по 100	Марійка і Борис Татунчак, Ірена і Кенет Ґрейвз;
по 50	Тетяна Ясінська, Марта та Іван Кривуцькі;
40	Евген і Ліда Марків;
30	Ігор Пак
по 25	Володимир і Ольга Терлецький, Ігор і Дарія Кушнір, Євген і Наталія Луців.

НА ЦЕРКВУ ЦАРЯ-ХРИСТА:

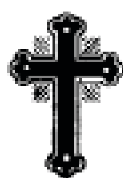
по 200 дол.	Тетяна Павлічка, Тамара Павлічка;
100	Марійка і Борис Татунчак;
50	Марта Яримович;
35	Михайло і Аліція Пюґлісі.

НА УКРАЇНСЬКУ ФЕДЕРАЦІЮ АМЕРИКИ:

500 дол.	Марійка і Борис Татунчак;
по 300	Тетяна Павлічка, Тамара Павлічка;
250	д-р Зеня Черник;
по 100	д-р Богдан і Ореста Ткачук, Оксана Татунчак і Йосип Урста, Дженет і Рой Джонсон, Віра і Роман Андрейчик, Рената Голод і Олег Третяк;
по 50	Андрея Пак і Василь Ковар, Омелян і Наталка Татунчак, Ксеня і Богдан Коженьовські, Раїса Андрейчик;
40	Ігор і Зоріяна Салітра;
25 дол.	Ірена і Володимир Марущак;
по 20	Роман і Марія Циган, Лариса і Круно Спісік, Михайло Ковальчин.

НА СВЯТІ ЛІТУРГІЇ І МЕМОРІЯЛИ ЗА СПОКІЙ ДУШІ ПОКІЙНОГО:

Марія Стахун, Чарлес Дагерті, дружина Тетяна з родиною.

З глибоким смутком повідомляємо рідних, приятелів і знайомих, що в середу, 19 грудня 2007 р. відійшла у Божу вічність наша найдорожча МАМА, БАБУСЯ і ПРАБАБУСЯ

СВ. П.

ОЛЬГА СТЕФАНОВИЧ

з дому АДРІЯНОВИЧ

нар. в Хиреві, Україна.

ПАНАХИДА була відправлена в п'ятницю, 28 грудня 2007 р.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 29 грудня 2007 р. в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., а відтак на Українському православному цвинтарі в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишилися в глибокому смутку:

Доньки – ХРИСТИНА ДУЛИН
– ЛІДІЯ ГУК
Внуки – АНДРІЙ ГУК
– МОТРЯ ГУК
– МАРКО ДУЛИН з дружиною ТЕТЯНОЮ
Правнук – СТЕФАНЧИК ДУЛИН
Братова – ОЛЬГА АДРІЯНОВИЧ з родиною
Родина в Америці, Україні і Арґентині.

Вічна Її Пам'ять!

Замість квітів пожертви можна складати на:
St. John the Baptist Ukrainian Catholic Church, 719 Sanford Ave., Newark, NJ 07106 або на Сиріт в Україні.

У 40-ий БОЛЮЧИЙ ДЕНЬ
відходу в кращий світ

СВ. П.

ОЛЬГИ СТЕФАНОВИЧ

буде відправлена Заупокійна Служба Божа в суботу, 2 лютого 2008 р. о год. 9-ій ранку в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.

Ділимося невимовно сумною вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що в п'ятницю, 28 грудня 2007 р. відійшла у Божу вічність наша найдорожча і незабутня ТЕТА

СВ. П.

ІВАННА АДРІЯНОВИЧ

нар. в Тустановичах, Україна.

ПАНАХИДА була відправлена в четвер, 3 січня 2008 р.
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в п'ятницю, 4 січня 2008 р. в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., а відтак на Українському православному цвинтарі в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишилася горем прибита родина:

Сестрінки – ЛІДІЯ ГУК
– ХРИСТИНА ДУЛИН
Діти сестрінок – АНДРІЙ ГУК
– МОТРЯ ГУК
– МАРКО ДУЛИН з дружиною ТЕТЯНОЮ і сином СТЕФАНЧИКОМ
Братова – ОЛЬГА АДРІЯНОВИЧ з родиною
Родина в Америці, Україні і Арґентині.

Вічна Їй пам'ять!

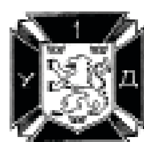
Замість квітів пожертви можна складати на:
St. John The Baptist Ukrainian Catholic Church, 719 Sanford Ave. Newark, NJ 07106 або на Сиріт в Україні.

У 40-ий БОЛЮЧИЙ ДЕНЬ
відходу в кращий світ

СВ. П.

ІВАННИ АДРІЯНОВИЧ

буде відправлена Заупокійна Служба Божа в суботу, 2-го лютого 2008 р. о год. 9-ій ранку в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.

Братство колишніх Вояків 1-ої Української Дивізії Української Національної Армії
СТАНИЦЯ НЮАРК, Н. ДЖ.
Ділимося із побратимами сумною вісткою, що в п'ятницю, 11-го січня 2008 р., в місцевості Седар Ґров, Н. Дж. в нещасливому трагічному випадку загинув наш довголітній і карний член Станиці

СВ. П.

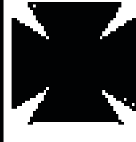
д-р ЕВГЕН ГРАБАРЧУК

колишній доброволець дивізії „Галичина", учасник боїв на Словаччині в Югославії й Австрії, включно із американським полоном. Народжений 29 серпня 1920 р. в Тернополі, Західня Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 19 січня 2008 р. в церкві св. Миколая в Пасейку відтак на український цвинтар св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку.

Опечаленій родині: донькам, синові і внукам наше щире вояцьке співчуття.

УПРАВА СТАНИЦІ В НЮАРКУ

Ділимося сумною вісткою, що 4 грудня 2007 р., проживши 87 років, відійшов у вічність,
Підстаршина 1-ої Української Дивізії,
піонер Батальйону

СВ. П.

ДАНИЛО ПАНЬКІВ

нар. 27 грудня 1920 р. в селі Корналовичах Самбірського району в Україні.

Колишній голова табору в Мюнхені, Німеччина, Hiltensberger Str. 69-71-73-75. Бувший голова 352 відділу Українського Народного Союзу в Честер, Па., голова Українського Клюбу в Честер, Па., член Української Католицької Церкви в Честер, Па., та член інших українських організацій.

Залишив у смутку:
сина – Богдана, невістку Каті
онуків – Теодора і Александра
родину в Україні та Німеччині.

Похорон відбувся в церкві св. Духа в Честер, Па.

СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ була відправлена також в Україні в Корналовичах. Тіло Покійного спочило на цвинтарі Long Croft Cemetery, Linwood, Pa.

Вічна Йому Пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 18 січня 2008 р. на 86-му році
життя відійшла у вічність наша найдорожча
МАМА, КУЗИНКА і ТЕТА

СВ. П.

ОКСАНА МИРОСЛАВА ЛІЩИНСЬКА

нар. 6 листопада 1921 р. в Трускавці, Україна.

ПАРАСТАС відбудеться в п'ятницю, 25 січня 2008 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Юніон, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в суботу, 26 січня о год. 9:30 ранку в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, відтак на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишені в жалю:

син – ТАРАС
донька – ЛАДА
кузин – ЛЕВКО ЛЕНСЬКИЙ з доньками ХРИСТЕЮ DEN DULK з родиною і МАРТОЮ SUSSMAN з родиною
кузинка – АРЕТА ЯНІШЕВСЬКА з дітьми АЛЕКСАНДРОМ ЯНІШЕВСЬКИМ з родиною і ДАНУТОЮ LINDERT з родиною
племінниці – ЛІДА ГУК з родиною
– ХРИСТИНА ДУЛИН з родиною.

Вічна Їй Пам'ять!

Замість квітів родина просить складати пожертви на сиріт в Україні через Українську католицьку церкву св. Івана Хрестителя в Нюарку.

З глибоким смутком повідомляємо приятелів і знайомих, що по довгій недузі 4 січня 2008 р., відійшов у вічність

СВ. П.

АНДРІЙ СТАХНІВ

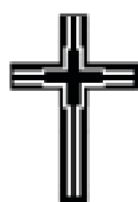
нар. 27 жовтня 1921 р. у селі Лішна, Дрогобицький район

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулись 8 січня 2008 р., в Українській католицькій церкві свв. апостолів Петра і Павла у Вілліямставні, Н.Дж., а відтак на місцевий цвинтар.

Залишені у глибокому смутку:

Дружина – Галя
Донька – Леся Ля Джоя з чоловіком Рімас
Внучка – Наталка Печел з чоловіком Том
Правнуки – Христина та Томас
Родина в Україні, Америці і Канаді.

Вічна Йому Пам'ять!

В глибокому смутку повідомляємо, що дня 10-го січня 2008 р. упокоївся в Бозі на 92-му році життя наш найдорожчий МУЖ, ВІТЧИМ, БРАТ, ВУЙКО, СТРИЙКО і ШВАҐЕР

СВ. П.

ЮРІЙ КИСІЛЕВСЬКИЙ

Головний бухгалтер Педагогічного Інституту і працівник Центросоюзу у Львові, член Таборової Управи та виховник організації молоді СУМ у Байройті, Німеччина, бухгалтер Hartz Mountain Company у Ню-Йорку та працівник Допомогово-асекураційного Об'єднання „Провидіння" у США.

ПАНАХИДА відбулася 13-го січня 2008 р.

Похорон відбувся 14-го січня 2008 р. в церкві св. Николая в Пасейку, а відтак на цвинтарі Калварії в Ню-Йорку.

Прибиті горем:

дружина – Олена з Тисовських - Ортинська з дочкою Анною і її мужем Юрієм Рибаком та дітьми Лярисою і Адріяном
брат – Мирослав з родиною
сестра – Леся з чоловіком Володимиром Косиком
сестрінки – Вірляна Ткач, Зоряна Сьокало з родиною, Борис і Андрій Ткачі з родинами
братанки – Ляриса Ловермі з родиною, Рута Фіоріно з родиною, Павло
шваґрові – Ірена Гординська з родиною, Стефанія Тисовська
кузинка – Таїса Богданська з родиною
Родина в Україні і на еміґрації.

Вічна Йому Пам'ять!

ОТК ВОВЧА ТРОПА

ділиться сумною і болючою вісткою, що дня 10 січня 2008 р. під час тяжкої недуги відійшов на Вічну Ватру молодий надійний пластун

МІЦЬО ІВАСЬКІВ

довголітній таборовик та член булави на оселі Вовчої Тропи.

Складаємо опечаленій родині найщиріші співчуття.

У СЬОМУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
відходу у вічність мого дорогого МУЖА

СВ. П.

ДМИТРА ФЕДОРКА

будуть відправлені

ПОМИНАЛЬНІ СЛУЖБИ БОЖІ:

в церкві св. Івана Хрестителя на західній стороні міста Дітройту в суботу, 23 лютого 2008 р., о год. 10-ій ранку та 23 лютого в Бразилії.

Прошу згадати Покійного в своїх молитвах.

Вдова Люба Федорко

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*

ОКСАНА СТАНЬКО
Професійний продавець забезпечення УНС
OKSANA STANKO
Licensed Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
2200 Route 10, P.O. Box 280 Parsippany, NJ 07054
Tel.: (973) 292-9800 (Ext. 3039) • Fax: (973) 292-0900
e-mail: stanko@unamember.com

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ
Найбільший вибір українських книжок.
Замовляйте каталог:
1-866-422-4255
www.ukrainianbookstore.com

Д-р МАРКО ЛУЦЬКИЙ

дентист-стоматолог
виконує
- зубні коронки
- пльомби
- root canal
- зубні протези
- лікує захворювання ясен.

Приймаємо за попереднім домовленням.

Тел.: (212) 697-8178
30 East 40th Street, 7 Floor # 706
New York, NY 12016

UKRAINE A CONCISE ENCYCLOPÆDIA

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНИ

універсальне джерело знань про Україну!

Це унікальне видання англійською мовою збагатить будь-яку бібліотеку, як приватну, так і публічну.

Том 1 .... 75.00 дол. (було 95 дол.)
Том 2 .... 75.00 дол. (було 95 дол.)
За ДВА ТОМИ – 130.00 дол.

Ціни включають пересилку. Замовлення разом з чеком або грошевим переказом надсилати на адресу:

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.
P.O.Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054
Мешканці Ню-Джерзі підлягають 6%-му податкові.

ARKA

Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відеокасети, CD, шкільні книжки, тустки, кераміка, різьба,

89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550

· ПРАЦЯ ·

Пошукую україномовну жінку у віці 55 р. на повний тиждень до опіки над двома маленькими дівчатками і легкої домашньої праці. Платня за домовленням.
Тел.: (203) 371-5309 по год. 6-ій веч.

Потрібна українка до опіки над старшою жінкою. Праця з проживанням.
Тел.: (216) 926-8392

· НА ПРОДАЖ ·

Продається квартира у Львові, у привокзальному районі, загальною площею 38.0 кв. м. Одна кімната 16.6 кв. м. і ниша 7.4 кв. м., кухня 7.4 кв. м., коридор, ванна 4.3 кв. м. Є телефон.
Тел.: (440) 243-6414

• РІЗНЕ •

*Куплю **картини** старих українських мистців до своєї приватної колекції. Оплата за домовленістю.*
Тел.: (312) 330-0956 Михайло

Відділ реклами у „Свободі": (973) 292-9800, дод. 3040

KARPATY TRAVEL

121 Runnymede Road,
Toronto, ON, Canada M6S 2Y4
1-800-265-7189 • в Торонто (416) 761-9105
e-mail: karpatycanada@yahoo.com

ПОДОРОЖНІ ПОСЛУГИ: ВІЗИ, АВІАКВИТКИ, ЗАПРОШЕННЯ ДО КАНАДИ ТА США, СТРАХІВАННЯ

Для вашої зручності все можна залагодити за телефонами:

ГРОШОВІ ПЕРЕКАЗИ ХАРЧОВІ ПАКУНКИ ЛИСТИ ТА ДОКУМЕНТИ

1-800-265-7189 **(416)-761-9105**

НАДІЙНО ТА ШВИДКО до рук адресата в Україну, Польщу та інші держави.
Найдешевші міжнародні телефонні розмови.
Переписуємо відеокасети та DVD.

Як посилати, літати чи телефонувати то тільки через "КАРПАТИ"